



# REVISTA VÂNĂTORILOR

---



ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-  
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

*Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923*

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

# UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

## CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE  
ȘI INALTUL REGENT G. BUZDUGAN

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MĂNTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVȘCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

## CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

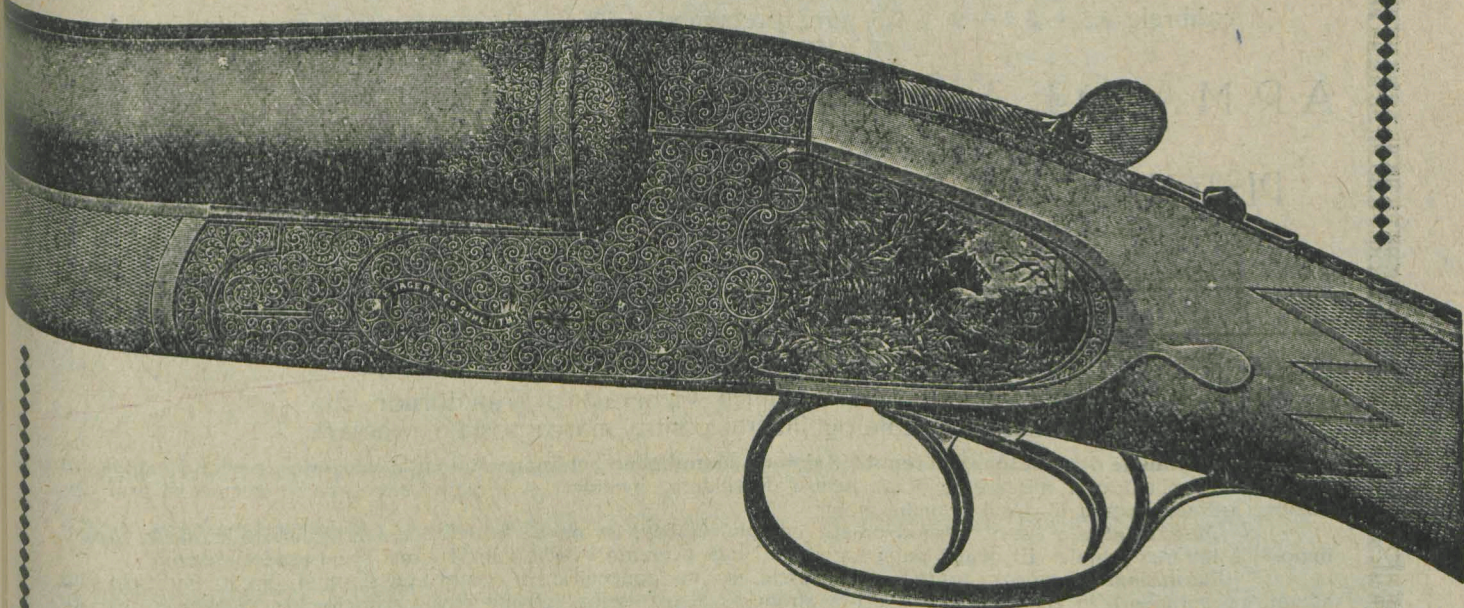
Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7

**SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.**

TELEFON 313,47

A R M E L E  
**F. J A E G E R & Co.**

Sunt neîntrecute ca tir și  
soliditate, putând rivaliza  
în privința aceasta cu cele  
mai scumpe arme engleze



Toate armele fabricate de  
această casă pentru membrii  
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-  
ventă reclamă, obținând fără ex-  
cepție predicătele „exceptional“  
și „superior“ la standurile oficiale  
de încercare din străinătate.

**S P E C I A L I T Ă Ţ I :**

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-  
midabile presiuni \* Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru  
drillinguri \* Ejectorul infailibil sistem Jaeger \* Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se  
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco  
la cerere, adresată la sediul nostru.

**Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei**



Marca Fabricii



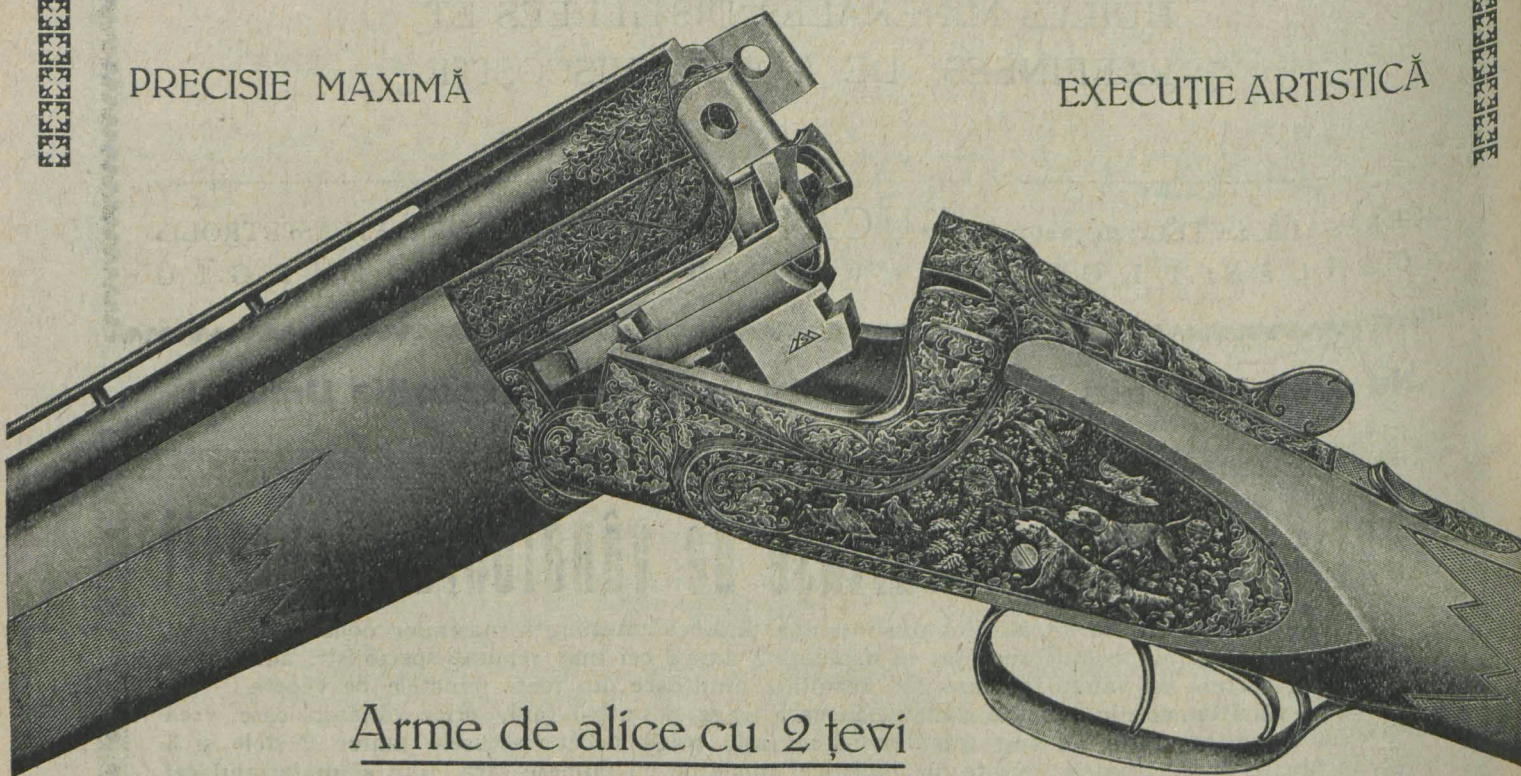
Marca Fabricii

# Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ



## Arme de alică cu 2 țevi

::: pentru vânătoare și sport. :::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț, ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al tirului.

# Simson

**Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii**



## PE CALEA CEA BUNĂ

de Prof. Dragoș Navrea, inspector de vânătoare

**M**

AI ERI beneficiau de marele privilegiu al ocrotirii numai acele specii de vânat, care fie prin uzul vânătoarei, fie prin obiceiuri și restricțiuni legale erau considerate ca fiind folositoare omului. Azi vânătorul nu se mărginește la acest

principiu, căci nu poate limita ocrotirea numai la atâta; concepția de azi și educația vânătoarească îi impune o cruțare a vânatului și mai presus de toate o absolută protecție a acelei specii, care apucă pe calea dispariției. În chipul acesta au ajuns a fi îndrăgite și ocrotite multe soiuri de vânat, cari odinioară — luând de călăuză principiul, ce e folositor și ce e stricător omului — erau trecute în rândul celor condamnate a fi distruse. Principiul de ocrotire, la baza căruia acum este dragostea față de făpturile naturii, s'a putut stabili numai prin eliminarea personalității omului din criteriul de a judeca, ce e bun și ce e rău, schimbând sensul acestei întrebări astfel: ce rost — util sau stricător — are fiecare vietate în marele complex al naturii. Vânătoarea condusă după acest principiu este vânătoarea corectă, așa cum vrem să o vedem în adevărata ei lumină.

Dar mai este ceva, ceea ce a mărit dragostea noastră

față de vânat. Este dezvoltarea, perfecționarea simțurilor noastre estetice. Câtă brutalitate nu găsim în metodele vechi de exercitare a vânătoarei? Câtă plăcere nu găsiu premergătorii noștri în imensele vărsări de sânge, plăceri, pe cari, pe lângă cultura de azi nu le mai putem înțelege. Istoria vânătoarei e bogată în asemenea pilde și nu trebuie să mergem prea departe, pentru a găsi manifestațiuni vânătoarești cu adevărat barbare. Azi vânătoarea se practică după principii, cari stau în concordanță cu etica și cu cerințele noastre, de a vedea vânătoarea manifestându-se într'o formă mai frumoasă.

Și mai este încă ceva, ceea ce ne face să ne apropiem sufletul de vietățile naturii. Odată trezită dragostea față de acestea, vedem golul mărindu-se mereu, ce se produce în sânul naturii așa cum a dat-o Dumnezeu, gol provocat prin progresul în cultură. Natura și cultura sunt două lucruri, cari nu se pot suferi. Dacă nu știm să apărăm natura în contra progreselor uriașe ale culturii, cea dintâia va trebui să cedeze celei din urmă. Zi cu zi vedem, cum dispar pădurile din apropierea orașelor, zi cu zi vedem tot mai puține vietăți: insecte, fluturi, flori, pasări, vânat, etc. cari nu mai au aceleași mijloace de întreținere, ca în trecut. Și azi mai repede ca oricând se fac aceste schimbări, pentru a căror înfăptuire în trecut trebuiau secole întregi. Posibilitățile și mijloacele de

comunicație tot mai răspândite, perfecționarea agriculturii prin lucrarea cât mai intensivă a câmpiilor, progresele industriale, regularea cursului apelor, râurilor prin canaluri, secarea bălților, formarea nouilor așezăminte omenești în regiuni, unde nu erau, pătrunderea securii în codrii seculari, setea după pâine și avuție, grija continuă pentru susținerea vieții, aduc cu sine exploatarea fiecărui colțisor, iar prin aceasta se fură vânatului și ultimul refugiu, creindu-i o situație tot mai critică, condamându-l ca prin luptă grea să-și păstreze existența. În asemenea împrejurări datoria omului și în special a vânătorului este să conlucreze în măsură cât mai largă la scopul menținerii speciilor și să creieze posibilitățile unor mijloace ușoare de existență și prosperare a vânatului.

Conduc de asemenea sentimente de binefacere, vânătorul nu va mai doborî tot ce-i iese în cale. Înainte de a lua arma la ochi va cumpăni un moment, dacă gestul său are un rezultat reparabil sau nu. Vânătorul trebuie să stea în fruntea tuturor acțiunilor de protejare a naturii deși din partea multora se fac imputări, că vânătorul tocmai prin faptul, că vânează, nu este ocrotitor. Aceștia însă văd «marele vânător» numai în persoana celui ce știe să împuște mult și bine iar nu în persoana celui, ce este și protector. Adevăratul vânător nu are nimic comun cu vânătorul setos după vânat, care la fiecare ocazie pune degetul pe trăgaci. Cu aceștia din urmă avem de luptat, acestora trebuie să le schimbăm mentalitatea, înfrânându-le pornirile urite și oprindu-i dela o acțiune atât de dăunătoare. În comparație cu aceștia, vânătorul corect nu numai, că știe să se stăpânească în manifestarea pasiunii sale, dar de câte ori nu bagă mâna în buzunar, aducând jertfe materiale pentru îngrijirea avu-

tului său în vânat și pentru înmulțirea lui. Acesta cumpănește și măsura, în care trebuie să distrugă vânatul răpitor, căci nici un vânător cuminte azi nu distruge cu desăvârșire vânatul stricător, pe de o parte din considerații estetice, fiindcă tabloul naturii este mai înfrumusețat prin rotirea în văzduh a câtorva pasări răpitoare și prin mersul viclean al vulpii furișate în tufiș, iar pe de altă parte din simplul motiv, că vânatul răpitor formează poliția sanitară a terenelor noastre, prin prinderea vânatului slab, bolnav, punând capăt epidemiilor, care ne fac pagube și mai mari. El va fixa limita astfel, ca protejarea răpitoarelor să nu fie în detrimentul vânatului util.

La propagarea și înfăptuirea acestor idei izvorâte din dragostea față de vânat și de tot ce se cheamă natură sunt chemate organizațiile vânătoarești și publicațiile în acest gen. În special «Revista» noastră are în sarcina sa, greaua problemă a educației vânătoarești. Prin scrisul său, ea nu a urmărit alta decât ca din vânătorii noștri să nu facă numai vânători corecți, corecți în înțelesul exercitării nobile a vânătoarei, dar și vânători protectori, conduși de sentimentul umanității, de sentimentul dragostei platonice față de toate creaturile naturii. Nici o clipă nu s'a abătut dela scopul propus și a dus la lupta cu tărie și convingere în izbândă, propovăduind: «*Fii corecți în exercitarea vânătoarei, arătați, că aveți suflet față de vânat, pe care trebuie să-l îndrăgiți și să-l păziți. Faceți și pe alții să urmeze aceste principii, căci e spre binele vostru și al avuției țării voastre. Dacă faceți așa, pe drept vă numiți vânători*»!

Zece ani se împlinesc, de când «Revista» și-a ridicat stindardul, purtând această lozincă. Cuvântul propovăduit de ea a avut răsunet. Azi vedem roadele ei, căci suntem pe calea cea bună!



## PE BALTĂ, LA VÂNATOARE DE PELICANI

(URMARE ȘI SFÂRȘIT)

de Valerian Petrescu



AC'ĂȘĂ am omorît-o, — împrejurare rară, foarte rară, care nu mi s'a mai întâmplat să întâlnesc vreodată pe baltă. Aceasta însă, 'mi aduce aminte de o alta. Când eram mai tânăr, tot în felul acesta căutam vârșele și într'oză, ce credeți că am găsit într'una?... O vidră, mare cât o copoaică... După ce am omorît-o cu vâsla, am jupuit-o de piele și

am vândut-o. Vorba aceea: norocul omului.

Înțelegându-mă cu Lavrente Nichifor asupra babiței care eră dispus să mi-o dea fără nici o plată, am tocmit-o pe două kilograme de vin la cârciuma lui Moldoveanu din Hârșova. Lipoveanul ne făcù cunoscut apoi că, în fundul bălții, pe unde se găsiă gardul de opreliște al peștelui, se mai aflau vreo cinci pelicani. Prin urmare, — mă gândii eu — sălbătăciunea aceasta ar putea să-mi servească drept momeală ca să atragă în cursă pe celelalte. Și ideea ingenioasă se desluși: voiu așeză babița pe apă în apropierea pelicanilor, într'un loc care să-mi dea posibilitatea să trag la sigur și să fiu în acelaș timp și ascuns pentru a nu fi observat de ei. Dar acest loc eră foarte greu de găsit, fiindcă condițiunea ultimă nu mi-o puteau satisface decât sălciile din mijlocul bălții, deși așezându-mă acolo m'ași fi plasat la o depărtare prea mare de pelicani. Corectivul acestui neajuns se ivi și el neîntârziat cu singura recomandațiune ca Amet să fi executat în totul dispozițiunile mele. În consecință, pe dată îi dădui ordin să îndrepte duba spre sălci și să vâslească mai repede într'acolo. Ajuși aci, mă cățărai cum putui de niște crăcii și parveni să pun piciorul pe trunchiul unei mai bătrâne, care mi se părù că m'ar putea adăposti cu folos. Apoi îi pusei în vedere să meargă cu barca înainte, după ce va aruncă babița neînsuflețită la o distanță oarecare în fața pândei și să dea târcoale pelicanilor sgorbindu-i și îndreptându-i spre mine.

Rămas singur, începui să cercetez arborele cu deamă-nuntul pentru a-mi alege poziția cea mai favorabilă tirului, când nu mică mi-a fost spaima care m'a cuprins, când am observat că, pe toată tulpina și pe crăcile lui, se aflau furnicare compacte cari mișunau în toate părțile și nu se mai isprăveau ca apa care izvorește din poalele unui deal. Niciodată versurile bizare ale lui Eminescu nu mi s'au părut mai plastic adecuate împrejurării ca acum:

«... colonii de lumi pierdute,  
vin din sure văi de haos,  
pe cărări necunoscute...»

Dar faptul oribil nu constă numai din atât. După câteva secunde începui a fi pișcat de respectivele furnici

întăiu pe la ceafă, apoi pe la bărbie, pe obraji, prin părul tâmplelor, pe mâini... Mă înfiorai. Ce eră de făcut? Instinctiv mi-am aruncat privirea spre Amet, care se zărea departe, plutind cu barca în mișcări ritmice de băbăici strălucitoare. Ce folos, dela el nu mai puteam aveă acum nici o scăpare. Pipăindu-mă, nu mai pridideam a culege la furnici. Din ce desvoltam o activitate mai mare, din aceea pișcăturiile se înmulțeau. Scoțând carabina și pușca de pe umăr pe care le uitasem cu totul, găsi rezolvarea problemei îi a mă desbracă de haină și a o utiliză drept măturoiu, care avù în sfârșit capacitatea să biruie numeroasele incursiuni insectioase de pe tot corpul meu.

În curând, mâinele mă dureau de atâta mișcare. Dacă încercăm uneori să mă odihnesc, trebuia ca imediat să reiau activitatea de cotorosire d'a capo, căci afurisițele nu-mi dădeau pace un moment. Cred că m'am luptat cu ele mai bine de un ceas jumătate. Nu știu dacă în necazul meu voi fi cruțat vreuna sau voi fi găsit vreo justificare lui Maeterlinck, care nu a avut altceva mai bun de făcut, decât să se ocupe și să scrie despre furnici.

În vremea aceasta, Amet cotrobăise fundul bălții și dând de cele cinci babițe le și făcuse vânt spre mine. Păsările urnite dela locul lor veneau greoaie și sburau drept spre sălciile unde mă aflam, cu ciocurile întinse mișcându-le în toate direcțiile, când deodată se rotiră stupefiate în aer și alunecând pe aripi, se lăsară pe apă ca niște aeronave în jurul celeilalte fără vieață. O bătaie de vânt ușoară, o împinsese pe aceasta la o depărtare la care poșele nu ar mai fi fost în stare să facă victime. Deci carabina eră aceea cu care trebuia să deschid focul.

Ne pripindu-mă am mai așteptat vreo cinci minute, tot sperând că poate acelaș vânt să apropie cadavrul pasării. Zadarnic. Aceasta se depărtă din ce în ce mai mult, în timp ce pelicanii făceau o gardă majestoasă la căpătâiul ei. În fruntea lor, distingeam o babiță masivă al cărui pânțece alb strălucia cu exuberanță în lumina aurie a razelor solare. Am pus mâna pe carabină și am mai zăbovit o secundă până ce aceasta împreună cu următoarea au format o țintă mai mare. Luând linia de ochire, am apăsat pe trăgaci. Capsa însă nu a luat foc, cu toată lovitura puternică a perculatorului. Al doilea, al treilea cartuș: nici o bubuitură. În sfârșit, al patrulea și ultimul: —... pelicanul cel din frunte a rămas locului ca trăznit. Sgomotul armei a făcut să vuiască balta asurzitor, pierzându-i-se ecoul în depărtările ghiolurilor vecine. Celelalte patru sălbătăciuni s'au ridicat și nebănuind din ce direcție a venit glonțul au început a se învârti pe deasupra sălciilor. Deduceam sborul lor, din imaginea pe care le-o vedeam în apă, în sus neputând privi din cauza crăcilor și a frunzelor prea dese. Salcia mea aveă totuș, într'o parte, un luminiș care-mi permitea să zăresc albastrul cerului. Am luat atunci arma cu alice și punând-o la ochi, am pândit pe fondul azuriu trecerea în sbor a vreunui

pelican... O secundă, două, trei... bang, bang... și sălbătăciunea a virat în spirală, căzând ferfelită în apă la câțiva metri depărtare de mine.

De bucuria succesului, nu mai m'am preocupat de celelalte babițe. Nu-i vorbă că până să înlocuiesc cartușele trase, ele s'au înălțat considerabil luându-și sborul spre Grădini, spre stufărișul imens care înconjoară de toate părțile balta Stârcilor albi. Strigându-l pe Amet cât am putut de tare, nu am mai avut răbdarea să aștept să vie și aruncându-mă în apă, am luat babița ciuruită de poșe. Eră într'adevăr un exemplar interesant, care, pe lângă pliscul și gușa enormă, aveă la ceafă o coamă de fulgi cârlionțați de toată splendoarea. Am vrut s'o sui în salcie, dar reflectând că va fi năpădită de furnici, am lăsat-o plută pe apă.

Printr'o minune, hainele pe cari le desbrăcasem și prinsesem de niște crăci izolate, au rămas neabordate de aceste vietăți mărunte și totuș atât de supărătoare.

Trăgându-le pe mine, îndată a sosit și Amet care eră foarte radios de isbânda comună. În naivitatea lui își atribuiă un mare merit că isgonise acele babițe. L-am acceptat cu toată îndulgența, având în această privință o experiență îndelungată. Și la el ca și la oricare altul, egoismul formează slăbiciunea de căpetenie a personalității sale cinegetice.

Culegând pe toate trei victimele pe cari le-am așezat cu îngrijire în barcă, ne-am luat drumul înapoi pe unde venisem ajungând la chirhană odată cu dubele lipovenilor cari se întorceau de pe Plesul și Verigă. Aici voind a ne ospăta din merindele noastre, am avut prilejul de a fi invitați la o delicioasă ciorbă pescărească și un crap la proțap, — menu pe care-l vom ține multă vreme minte nedeslipit de incomparabilul nostru succes vânătoresc pe Saltava, în materie de pelicani.

Când ne-am întors la Hârsova, soarele trecuse cu mult de amiază.



## DOI PUI DE DROPIE

de Maior C. Rosetti-Bălănescu



UN gospodar arându-și ogorul eră să dea cu plugul peste două ouă, așezate alături, deadreptul pe pământul gol, neted și neîmbrăcat. Le-a luat, le-a pus sub o găină căzută cloșcă și le-a lăsat în plata Domnului, până într'o zi <sup>1)</sup>, când, cu puțină îngrijorare, a venit soția să-i spună că de sub găină s'au ivit doi mici monștrii. I-a înfășurat omul într'o batistă și mi-au fost aduși acasă. Astfel am devenit tatăl adoptiv a doi pui de dropie. Cum cred că puii de dropie abia ieșiți din ou nu au fost prea des observați sau descriși, mi s'a părut interesant să dau aici, pe lângă fotografiile ce ilustrează acest articol, și o descriere mai amănunțită a micilor dihăanii. Am un singur regret: că scriu acest articol acum. Aș fi dorit să-l scriu cât mai târziu, după ce puii ar fi trecut prin toate transformările până la vârsta de adult. Soarta a vrut însă altfel, după cum se va vedea.

Puii mi-au fost aduși în ziua de 13 Iunie: ieșise din ou cu 24 ore mai devreme. Prea frumoși nu sunt. La prima privire, capul îți trezește amintiri de pasăre răpitoare, deși nu-i are caracterele. Apoi privirea se oprește mirată asupra picioarelor, căci grosimea tarsurilor este în adevăr remarcabilă — și asupra caracteristicelor 3 de-

gete. Niște picioare încă moi, cari nu pot bine susține trupul. Așezăm puii pe nisip, afară, la soare. Unul e bleg bine. Stă « pe coate », pe tarsurile și degetele alungite la pământ (vezi poziția pe una din fotografii). Gâtul îi e moale și capul îi cade în jos cu ciocul sprijinit de pământ, între picioare. Mă întreb dacă va supraviețui. Celălalt e mai desghețat. Se poate ridica și ține pe picioare, ba chiar tentează, destul de neîndemânatec, o mică excursie printre ierburile vecine. Scoate aproape neîntrerupt un piuit destul de lung și subțire, ceva cam ca *piiuii*, iar alte ori un fel de gungurit mai grav, mai tremolo, pe care nu-l pot reproduce prin litere. Altfel, sunt două bulgărașe de puf gălbui pătat cu brun.

Gospodarul a plecat. Am rămas singur cu puii. Se impun repezi măsuri de cazare și o grabnică hotărâre pentru regimul alimentar. Pentru acesta din urmă mă voi inspira din ce știu despre dropii și din ce îmi închipui că ar putea mânca niște pui de dropii în mod natural: gândaci, larve și ceva verdețuri. Cineva în curte îmi recomandă să le dau brânză (de vacă). Nu pun la bănuială că alimentul poate fi foarte bun și chiar profitabil, numai că mă îndoesc ca dropiile să găsească în fiecare zi pe câmp brânză de vacă. Pentru experiențe mai avem timp. Deocamdată, prefer, cum sunt doar doi pui, să ne strădănim să le căutăm zilnic ceva mai apropiat de natura lor. Însă din partea cazării și înlocuirii căldurii cloștei sau a mamei absente — puii au și început să tremure — mărturisesc că sunt mai încurcat. În calitate de burlac convins, nici n'am cui să las cu nădejde

<sup>1)</sup> N'am putut stabili timpul incubației din obscurele lămuriri ale gospodarului.



grija puilor când mă duc, nici nu prea am «rosturi» gospodărești pe-acasă, nici nu prea mă pricep la crescut pui, dacă nu sunt căței. Din fericire, camaradul meu și bun prieten de vânatoare și de ornithologie, căpitanu J. I., are din cea mai fragedă vârstă aplicare pentru creșterea puilor — cam orice fel de pui — aplicare, dusă până la manie. Cum eră de două ori să dea foc casei, pe vremuri, cu lampa dela niște clocitori artificiale de «invenție proprie», veți conveni că prezintă în adevăr toate garanțiile de pasiune pentru puii mei. Deci, mulțumită bunăvoienței întregii familii a prietenului meu, puii de dropie sunt acum cazați și asigurați de cea mai bună și chibzuită îngrijire, după mijloacele de cari dispunem aici. Deacum ne putem face observațiile în liniște — eu cel puțin, căci în primele nopți amicului meu nu prea i-a tihnit somnul de grija și de piuitul puilor.

Un prim lucru remarcabil este extrema sensibilitate a puilor, nu pot spune la frig căci suntem în Iunie, dar la lipsa unui anumit grad de căldură. Imediat ce nu sunt în plin soare dogoritor, sau în lădița lor special amenajată cu o sticlă cu apă caldă, încep să tremure, să piue și să se întristeze. Este și natural pentru niște pușori abia ieșiți din ou și lipsiți de căldura ocrotitoare a mamei.

Totuș, acești pui sunt *deosebit* de sensibili la o coborîre de temperatură.

Le oferim de mâncare: muște. Nici o veleitate de a deschide ciocul. Zadarnic le prezentăm în vârful unei scobitori, sub toate unghiurile, cele mai apetisante muște ce am putut găsi. Le deschidem noi ciocul și cu aceeaș scobitoare le depunem delicat câte o muscă în fundul gurii. Musca e înghițită. Bucuria noastră. Presupun că și a lor (a puilor, nu a muștelor). Așadar, în a 2-a lor zi de viață au fost hrăniți forțat — cu muște.

A 3-a zi. Încă de dimineață arată că au învățat ce reprezintă apariția scobitoare: primesc singuri muște și râme. Nu deschid un cioc larg în care să aștepte să li se depună hrana, ci ia singuri prin ciugulire. Ii cântărim. «Blegul» are 68 grame, iar «Istețul» 72 1/2 grame. Blegul s'a mai înviorat. Nu mai stă cu capul în jos și ciocul în pământ; afecționează însă poziția «pe coate». Descoperim că sunt plini de paraziți — de sigur, unica dar mănoasa moștenire dela mama Cloșcă. Credem că

neconținutul piuit ce-l scot poate fi cauzat în parte și de această deplorabilă stare în care se găsesc. Ii tratăm cu vaporizări de «Fly-Tox», operație după care se pot număra peste 60 paraziți trecuți în lumea dreptilor. Sunt radical și definitiv scăpați de păduchi. Peste noapte însă tot au piuit, deși stau la cald în cutia lor, înveliți, și cu sticla cu apă caldă sub așternut.

A 4-a zi. Măsurați repede ca să nu fie plictisiți cu căutări de precizuni inutile: 130—140 mm. Cântăresc 74 și 75 grame. Le trebuie incontestabil multă căldură și fereală de umezeală. Continuă să mănânce râme și mai ales muște. Le oferim și salată verde, bucățele mici, pe care o înghit cu poftă. Au ciugulit pentru prima oară fire de salată de jos. Iau două fotografii.

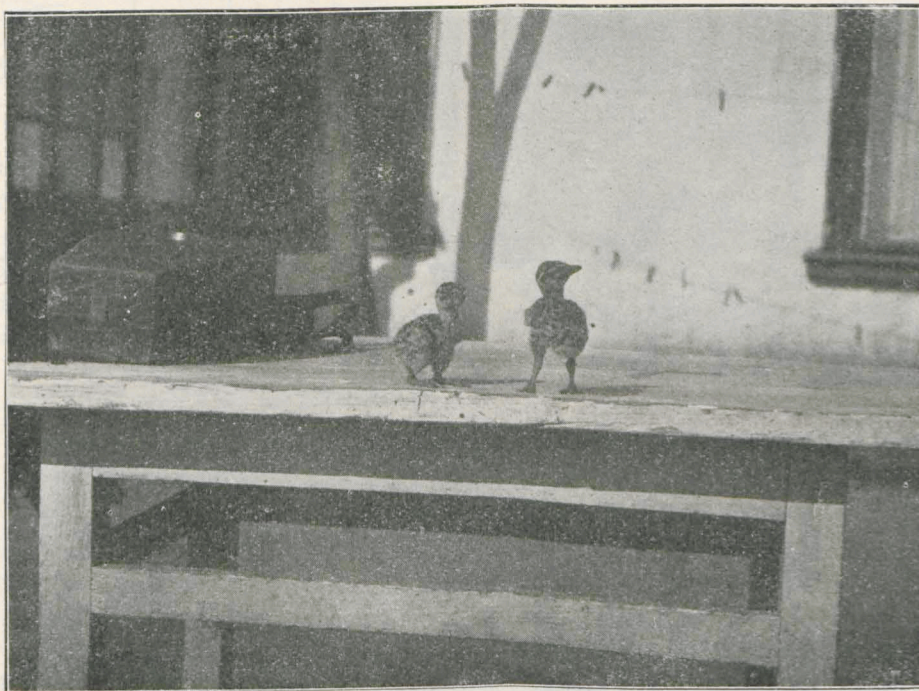
A 5-a zi. Le place să li se varieze hrana. Le dăm când muște, când râme, când salată. Ciugulesc și de pe jos,

dar fără convingere nici perseverență. Par a face acest lucru mai mult din instinct sau lipsă de altă treabă. Un fir de salată sau o râmă pe care n'au reușit s'o culeagă bine în cioc dintr'o ciugulitură, o lasă, nu insistă, sau ciugulesc alături, adesea în gol. E mai mult gestul decât faptul. După mâncare cântăresc amândoi 82 1/2 grame.

A 6-a zi. Puii au crescut vizi-

bil. Puful s'a mai deschis puțin. Amândoi dau acum o aparență de rezistență și de voie bună. Nu mai avem grijă pentru «Blegul», care nici nu-și mai merită porecla inițială. În lada mare și lungă unde îi punem pentru mișcare la soare și pentru hrănire, umblă și se simt bine. Nu sunt — și n'au fost niciodată — sperioși. Când apari lângă cutie se îngrămădesc spre degetul ce oferă râma sau musca.

A 7-a zi. 85 1/2 și 88 1/2 grame. Deși ex-Belgul e mai ușor ca celălalt pui, totuș, exterior, aproape nu se mai deosebesc. Unul are însă o mică deformație a degetului median, așa că nu se pot confundă. Mănâncă amândoi cu mare poftă — aprovizionările devin chiar o problemă zilnică — la orice oră îi încerci. Mănâncă tot mai bine din mână decât de pe jos, unde continuă să nu fie prea dibaci. Râma care se svârcolește prin nisip le atrage atenția și după mai multe încercări, câteodată reușesc să o prindă bine și să o înghită — indiferent de mărime — cu eforturi comice din tot gâtul și trupul. Preferă însă să solicite mâncarea prin degetele noastre



Puii de dropie în ziua 4-a. Blegul în stânga

Salată nu prea ciugulesc de jos. Altfel nu se jenează să-și fure unul altuia râma ne bine ținută în cioc.

*A 9-a zi.* Procedez azi la descrierea amănunțită a exteriorului.

Lungime: 170 mm. Greutate: 85 grame.

Cioc cenușiu-verzui, spre vârf brun. În vârful mandibulei superioare o pată albă foarte caracteristică, puțin ovală, de 2 mm. lungime. Culmea ciocului înaintează în puful frunții ca o cărare, iar pe părți puful înaintează în unghiuri până la nări. Nările lunguețe, oblice spre sus. Deschizătura ciocului, largă la bază, se despică până la o linie ce ar trece aproape sub ochi. Comisurile carnoase, verzui. Inapoi ochiului, în regiunea urechii, o mică parte rotundă, golașă, cenușiu-verzui. Iris brun-negru. Pleoape verzui-cenușiu. Scufa variată cu brun și galben-albicios, în pete și dungi brune. Obraji alb-gălbui. Ceafa alb-gălbui

cu o dungă centrală brună. Bărbie albicios-gălbui. Partea dinapoi a gâtului gălbui-ușor roșcat. Spinare cu pete și dungi brune pe fond gălbui palid. Flancurile la fel. Partea dinainte a gâtului și gușa gălbui ușor roșcat. Pântec gălbui. Fața interioară a coapselor gălbui. Coapsa golașă cam pe  $\frac{1}{3}$  din lungime. Coadă lipsă. Aripioarele acoperite cu puf, par-

tea dinspre trup de același colorit ca spinarea, iar partea dinspre extremitate gălbui ușor roșcat. Picioare cu 3 degete, verzui-negriceoase. Unghii negricios închis, deschis la vârfuri. Tars fin reticulat. Degetele scutelate. Între degete, la bază, ușoară palmatură. În general puful este destul de lung și cu un aspect mai mult aspru decât vătos și moale.

În tot timpul cât am avut puii în față pentru descriere, cu multă obrăznicie mi-au ciugulit creionul cu care scriam, crezând probabil în apariția vreunei formidabile și delectabile râme! Îndepărtați mereu cu mâna, reveneau cu insistență la ciugulitul creionului, câlcând fără absolut nici un fel de respect peste notele ce mă căsneam să scriu. Nici o sălbăticie, așadar.

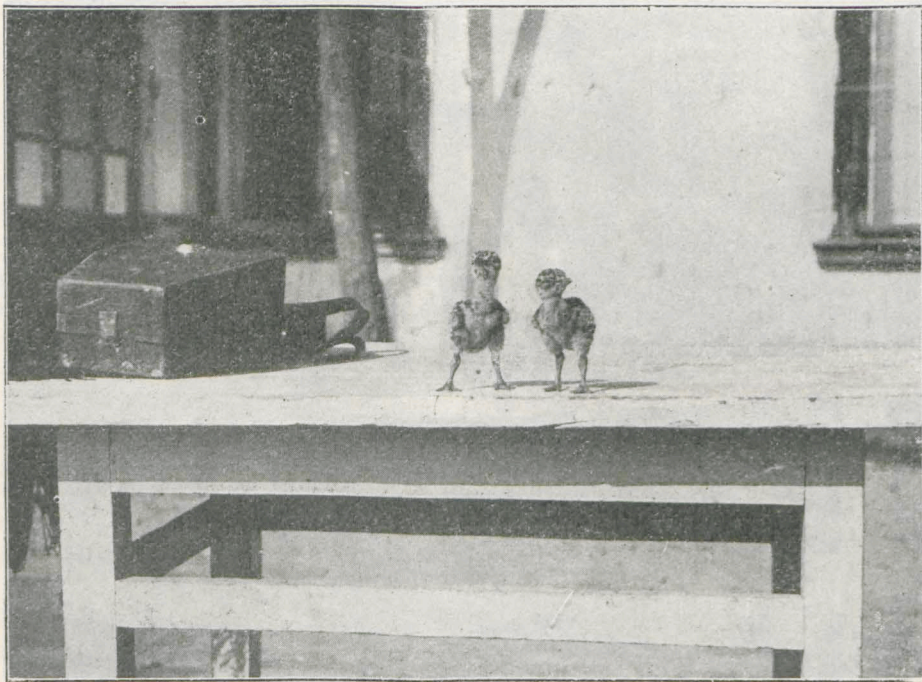
*A 10-a zi.* 88 și 91 grame. Cresc și înfloresc.

*A 15-a zi.* 112 și 128 grame. Au apărut azi la aripi primele tuleie de pene (remije) ca niște minuscule țevi negricioase. Merg bine.

*A 16-a zi.* Azi dimineață «Istețul» a fost găsit mort... De ce? Accident peste noapte? Moarte subită? Inexplicabil. Toată casa prietenului meu e consternată... Nu se acceptă să i se facă autopsia și bietul «Isteț» este îngropat în grădină, înconjurat de copiii smeriți... Puilul rămas piuie mereu. Se decide să i se dea mâine un tovarăș pui de găină.

*A 17-a zi.* Dimineața, în absența stăpânilor, printr'un ghinion în adevăr exasperant și printr'un concurs de circumstanțe unde rolurile principale le țin un servitor neghiob și o căldare, puilul rămas iese peste cutia lui, cade, nimerește în pomenita căldare plină cu apă — și neavând nimic comun cu rața, se înneacă... În casa prietenului meu accidentul ia proporții dramatice...

În două zile, așadar, toate speranțele noastre au fost reduse la zero, tocmai când eram asigurați de vitalitatea puilor și când începeau transformările cele mai interesante. Păcat, dar așa a fost să fie. Un lucru rămâne însă stabilit, cu tot ghinionul nostru: că creșterea puilor de dropie e perfect posibilă,



Cei doi pui de dropie înviorați complet

fără greutatea prea deosebite. Hrana nu prezintă dificultăți. O deosebită grijă trebuie avut însă în ferirea puilor de răceală, de umezeală și de... căldarea cu apă, care e o umezeală integrală. Cu un minimum de instalare, cât de rustică, se pot obține aceste condițiuni, ușor. Instruiți de experiență, așteptăm evenimentele, gata să reîncepem să... prindem muște.

*Notă.* Consultând o seamă de autori, aceștia sunt fie muți asupra puilului de dropie, sau descrierea se mărginește la câteva generalități, în două trei rânduri. Găsesc totuși într'unul indicația că puilul de dropie are irisul «galben-portocaliu», ceea ce este hotărât eronat. Irisul, după cum a fost indicat mai sus, este brun-negru. Nu că acest amănunt ar putea avea vreo influență asupra mersului pământului, dar ca să punem lucrurile la punct.



## INSULA ȘERPILOR

DIN LUCRĂRILE ORNITOLOGICE ALE D-LUI DIRECTOR AL VÂNĂTORILOR  
REGALE, A. R. v. SPIESS

în românește de G. Lehrer



**N**ARMAT din belșug cu inele de aluminiu, procurate de Prof. Dr. Thienemann din Rossitten Kurlanda (stațiunea ornitologică germană), am luat hotărîrea să mă afund în nemărginirea Deltei Dunării, în scop de a înela diferitele specii de pasări de baltă, să iau fotografii la coloniile de pelicani, dar în special

să aplic inele de recunoaștere puilor de pelicani în cuiburi.

Ca întotdeauna, dealtfel, sprijinit de Dir. Vânătoarei, dar în special și în modul cel mai afabil, de către Dir. G-lă a Pescăriilor Statului, prin d-l Dir. G-l Daia care mi-a pus la dispoziție pe lângă toate cele necesare și două volume de mare valoare, asupra florei bălților și «Ornis Romaniae», cu o frumoasă dedicație. M'am hotărît deci să descopăr colonia de pelicani ce se găsea pe atunci între brațul Chilia și Sulina și numără circa 300 de cuiburi, pentru a-mi face studiile și să procedez la inelarea puilor.

Acompaniat de fiica mea cea mare, care are multă înțelegere pentru natură și dragoste față de ființele ei, plecăm la Galați și de acolo cu vaporul în Delta Dunării, pentru a descoperi acolo colonia de pelicani semnalată. Mă bucură mult această călătorie, deoarece în cele precedente, deși văzusem și uciseseam mulți pelicani, niciodată însă nu-mi fusese dat să le văd colonia și să le studiez cuiburile.

Călăuziți de cea mai frumoasă vreme, reușirăm să străbatem adânc în inima sălbătăciei de baltă și stuf, precum și în regiunea care îmi fusese indicată. Cât mi-a fost însă de mare mirarea, că tot drumul cât am străbătut imensul ținut, n'am văzut nici un singur pelican.

Trecând pe lângă colonii de țigănuși, stârci de noapte, stârci pitici și bătlani mici, căutam cu deamănuntul marea de stuf în regiunea fixată, să descopăr colonia de pelicani, totul însă a fost zadarnic.

Ajungând în cele din urmă, acolo unde de ani dearândul pelicanii își făceau cuiburile, mi se înfățișă ochilor o privescătoare care mă umplu de durere, confirmând bănuelile mele. Nici o urmă de pelican. Lipovenii, pescarii din baltă, care consideră pelicanul ca pe cel mai mare concurent în ale pescuitului, făcuseră pur și simplu «tabula rasa» spărgând și aruncând ouăle în apă, iar pentru a împiedeca reîntoarcerea pelicanilor dăduseră foc întregului complex de stuf. Această barbarie de necrezut, cu siguranță fără seamăn pe lume, este o crimă, o neglijare, o profanare adusă celui mai de seamă reprezentant al faunei din delta Dunării, din pricina căruia România este invidiată în toate țările de mare cultură, unde protecția pasărilor nu este numai o năzuință, un deziderat.

Cine anume comisesese acest vandalism, n'am putut preciza și nici căuta făptașii în labirintul acela de stuf în întindere de peste 500.000 ha. Cert este că pe întregul teritoriu, aproape 1/2 din delta Dunării n'am văzut nici

un pelican nici în sbor și nici pe întinsele suprafețe de apă. Această întâmplare s'a mai adăugat și faptului că apele erau în creștere și — se știe — pelicanilor le place să pescuiască în apă mică, deoarece penajul lor voluminos umplut cu aer și construcția osoasă extrem de ușoară, nu-i dă posibilitatea să se scufunde decât cu greutate. Astfel nu le este posibil să înghită decât peștii pe cari îi văd în apă mică, după ce



D. Col. Spiess cu fiica sa pe insulă.

i-au gonit, prin bătaie de aripi din apele mai adânci.

Nevoit de situația aceasta și înșelat în speranțele mele precum și scârbit de vandalismul nemaipomenit, am plecat, ne mai având ce căuta în aceste ținuturi; iar coloniile celorlalte aripute de baltă cunoscându-le în deajuns, mă hotărîi să caut litoralul Mării Negre, în dreptul gurii canalului Sulina pentru a găsi găște. Din păcate n'am găsit nici aici nimic de importanță, și nimeni nu mi-a putut da vreo

informație asupra lor, nici chiar revizorul pescăriilor din acea regiune, decât că s'ar fi văzut de dimineată, pelicani pescuind în apa mică, asupra situației coloniei lor însă nimic.

Eră cât pe aci să pornesc spre casă, când pe neașteptate și într'un mod cât se poate de gentil, am primit invitația să iau parte la excursia cu vaporul, organizată de Comisia Dunăreană, cu destinația Insula Șerpilor. Primii această invitație cu atât mai bucuroși, cu cât și eu hrăneam de mult dorința să vizitez acest ținut stâncos despre care mă și interesasem la Centrala comisiunii în Galați.

Eră o dimineată surprinzător de frumoasă, când ne-am deșteptat în ziua de 1 Iunie. Soarele care răsărea, se oglindea pe marea nemișcată și numai cursul repede al brațului Sulina arată prin vârtejurile ce se formau existența mișcării. Marea Neagră atât de temută, astăzi avea o zi liniștită, primindu-ne cu prietenie. Acuma trebuia să urmeze momentul hotărîtor, în care se realizează dorința mea de a vizita Insula Șerpilor, Helgoland-ul Mării Negre.

Plecarea fusese fixată de Comisia Europeană pentru ora 6 dimineată, deci se adunară în fața Palatului Comisiunii invitații și tot personalul oficial. Se făcea o inspecție la farul cel mare de pe insulă, unde se făceau

amenajări la construcțiile pendinte de el, apoi trebuia schimbat și detașamentul de marinari, făcându-se în același timp reprovizionarea. În afară de subdirectorul din Galați un englez, de un inginer hidraulic d-l Michelangelo Figari și patru doamne, soțiile funcționarilor Comisiunii, făceam și eu cu fetița mea parte din grup, pentru a-mi face studiile ornitologice pe această insulă răsleață. D-l Prof. univ. Alex. Borza dela Facultatea din Cluj făcea parte deasemenea dintre excursioniști pentru cercetarea insulei sub raportul botanic.

Înainte de plecare, se mai remorcă cu ajutorul unei parâme, o barcasă conținând tot felul de materiale pentru întreținerea farului, mașinilor și celorlalte instalațiuni de pe insulă, luându-se ultimele măsuri pentru plecare. Fetița mea privia cu oarecare neliniște toate aceste pregătiri, neliniște pe care drept să spun, o încercam și eu, deoarece nu mă puteam lămuri, ca un vas atât de mic să corespundă unei astfel de călătorii. Voiam să mă asigur pentru orice eventualitate, de stabilitatea vasului în caz de furtună. «A! Este un vapor strălucit de o stabilitate perfectă,» răspunse inginerul Figari care eră de fapt conducătorul expediției; «fiind construit în Anglia, a făcut călătoria până aici fără nici o avarie».

(Va urma).



## CURĂȚIREA ARMELOR DE FOC PORTATIVE

de Maior Schneider-Snyder Roland



E vremea întrebuințării pulberii negre și a glonțului de plumb, curățirea și odată cu aceasta, menținerea în stare intactă a ghinturilor armelor de foc portative, eră un lucru relativ ușor. Rezidiile pulberii arse puteau fi îndepărtate fără urmă de pe ghinturi, prin întrebuințarea uleiurilor, a terebentinei, a petrolului sau a apei clocotite.

Aceasta din urmă eră și mai eficace, amestecată fiind cu un săpun alcalin. Acoperirea țevii cu un strat de plumb a fost micșorată, respectiv înlăturată prin întrebuințarea unui înveliș de hârtie al glonțului. Acest înveliș de hârtie al glonțului, se comportă bine chiar la calibrul 8 mm. după cum se vede la arma militară elvețiană Schmidt-Rubin, întrebuințată cu pulbere fără fum până la introducerea glonțului cu cămașă de oțel nichelat, cu vârf în formă de S și fund conic (Balle D.).

Acoperirea cu un strat de plumb a ghinturilor putea fi înlăturată cu mijloace de curățire mecanică, de pildă: cu o perie moale de sârmă de alamă, cu praf de piatră ponce amestecată cu săpun, etc., etc., cari curățeau ghinturile radical și fără a le pricinui vreo stricăciune.

Totuși, chiar la armele pentru pulbere neagră, cari se încărcău pe gura țevii, pe lângă piston, sau la acele arme, cari se încarcă pela culată, înaintea camerei cartușului, se vedeau urme de rugină și la o curățire întârziată pe tele de rugină atât de temute. Acestea nu ieșiau niciodată la iveală atunci când se folosea apa clocotită, sau aceasta amestecată cu săpun alcalin.

Se bănuiau cauzele acestor apariții de rugină, fără a se putea recunoaște chiar după mai multe decenii și în epoca armelor moderne și de calibrul mic, cu pulbere fără fum și cu un glonț cu cămașă de oțel, aramă sau aramă nichelată, cauzele adevărate și a se folosi mijloacele potrivite pentru înlăturarea acestor aparițiuni de rugină.

Cauzele acestor aparițiuni de rugină cari se iveau la început după terminarea curățirii, în interval de 24 ore, alteori cu toată curățirea repetată chiar și după 4—5 zile, au fost căutate în rămășițele pulberii fără fum, în acizii, cari la fabricarea pulberii, erau folosiți ca mijloc de gelatinare a fulmicotonului și care nu puteau fi îndepărtați fără urmă. Aceștia erau: Acetona, acidul de salpetru, etc. S'a bănuit drept cauze ale ruginirii ulterioare, după efectuarea curățirii, gazele cele calde ale pulberii, cari la tragere, sunt comprimate în porii peretilor forajului (teoria ocluziunii), apărând în urmărla suprafața ghinturilor și cauzând prin aceasta ruginirea (teoria difuziunii).

Mijloacele cele vechi de curățire, ca petrolul, terebentina, benzina și diferitele uleiuri speciale (așa numitele uleiuri anti-motrice) nu au dat de cele mai multe ori rezultate desăvârșite și temuta apariție a ruginii tardive se menține. Chiar în broșurile sale, tipărite după anul 1918, fabrica de arme Mauser, scrie: «Ca urmare a întrebuirii munițiilor cu pulbere fără fum și cu glonț cu cămașă de oțel pentru arme ghintuite, este o *cerință necondiționată*, a se curăța radical după fiecare tragere, chiar dacă nu s'a tras decât numai o *singură lovitură*».

După prima curățire se produce în interiorul forajului din cauza pulberii nitrice, un fel de rugină trecătoare (Flugrost), care se îndepărtează cu ușurință prin una sau mai bine prin 2 curățiri succesive, în zilele ce urmează, cu un ulei de arme bun și de bază alcalină».

Prin urmare nici fabrica nu cunoaște motivele adevărate ale ruginirii forajului și în consecință nici mijloace de curățire prin întrebuiră căroră s'ar putea înlătura cu desăvârșire apariția ruginirii dela început.

Prescripțiunile de serviciu ale armatei Austro-Ungare prevedeau că forajul țevelor, să se spele în răstimpul de 2 ceasuri după tragere, cu apă caldă și săpun de sodă (alcalina). Urmare: întreținerea țevelor eră ireproșabilă.

Pentru cazul de războiu, prescripțiunile se mulțumiau cu întrebuiră seului, ca mijloc de curățire și de conservare. Urmările erau corespunzătoare acestor prescripțiuni.

Metodele de curățire cu apă, le folosesc vânătorii englezi la armele lor tropice, cari arme trag cu cordită, de multe decenii și cu mult folos, resp. rezultat bun.

Prescripțiunile de serviciu ale englezilor, pe timp de campanie glăsuiau astfel: «Armele infanteriei engleze, etc., trebuiesc clătite cu apă caldă, prin care procedeu se ținte la rezultate foarte bune ale menținerii în bună stare a forajului țevelor».

Folosirea mijloacelor de curățire, eră bună, deopotrivă la austriaci cât și la englezi, fără a fi clarificată cauza ruginirii și aceea a ruginirii ulterioare, bănuindu-se mereu drept cauză a lor pulberea fără fum.

I-a fost dat chimistului american Wilbert J. Huff să stabilească adevăratele cauze ale murdăririi periculoase forajului țevelor.

Experiențele sale au fost continuate din ordinul guvernului american și rezultatele examinărilor sale clarificatoare și pline de învățăminte sunt cuprinse în lucrarea sa intitulată:

«*Corrosion under oil films with special reference to the cause and prevention of after corrosion of fire arms*», Techwird Paper 188, Government Printing office, Waschingon, editată în anul 1922.

Celelalte mijloace de aprindere obișnuite ale capsei dela cartușele noastre cu glonț, nu conțin până în prezent în chip practic și în majoritatea covârșitoare a cazurilor, deloc sau numai foarte puțin Clorat de Kalium ( $K_2ClO_3$ ), prin a căru ardere respectiv descompunere la aprinderea capsei, se dă naștere la o anumită cantitate de Kalium-Chlorid sau Clor-Kalium ( $KCl$ ). Acesta este o sare de acelaș caracter în chip practic și de aceeaș compunere ca sarea de bucătărie (Klorura de natriu), higroscopică

în gradul cel mai înalt, luând umezeala din atmosferă. Prin aceasta începe coroziunea (roaderea) țevelor, soluțiunea de sare după oțel având în cel mai mare grad un efect distrugător asupra acestuia. Dr. Huffs a constatat precis cu ajutorul unor arme cu care s'a tras — depuse în camera de umezeală — în care s'a putut măsura cu precizie, gradul de umezeală. S'a stabilit că de îndată ce umezeala aerului se află sub coeficientul de 50%, nu rezultă nici un fel de ruginire și că limita primejdioasă a acesteia, începe la coeficientul de 68% umezeală a aerului. Corectitudinea și afirmațiunea teoriei clorcaliului, impuseră o încercare trăgând cu niște arme cu capse, ce conțineau în compoziția lor chlorcaliul și cu unele cari aveau un sistem de aprindere fără chlorcaliu. Armele de acest fel au fost depuse după tragere — fiind în prealabil unse cu ulei — la umezeală unde umiditatea aerului aveă coeficientul de sută la sută. Primele au ruginit de îndată, celelalte nu au evidențiat nici o urmă de rugină. În decursul ulterior al experiențelor s'a câștigat convingerea că uleiul nu poate contă nici ca mijloc de neutralizare, nici ca mijloc de conservare, căci de îndată ce se găsește chlorcaliul pe țevă, fie el chiar saturat de ulei, tot mai atrage umezeala din aer și influențează în chip distrugător asupra oțelului.

Pe baza rezultatelor obținute prin experiențele Dr. Huffs, cari fură recunoscute în chip oficial de către Ministerul de Războiu al Statelor-Unite (U. G. A.), se certifică de către acest minister, cele mai de sus, în prescripțiunile sale de serviciu oficiale cu No. 320—325 din 25/III/925.

«Aprinderea unui cartuș lasă în urmă — pe interiorul armei — un rest de produse ale arderii mijloacelor de propulsiune și ale capsei, unite cu o mănjire metalică asemuitoare unei panglici, provenită de pe urma cămașii metalice a proiectilului. Arderea încărcăturii de propulsiune, care este desăvârșită în cel mai înalt grad lasă de obicei în urmă, o murdărie a interiorului armei, care se alcătuește dintr'o cenușă absolut inofensivă. Arderea capsei dimpotrivă are ca urmare depunerea pe interiorul armei a unei sări, care este cunoscută drept chlorcaliu, al cărei caracter corespunde sării de bucătărie obișnuită. Această sare se depune pe întreaga suprafață a interiorului armei care este atinsă de gazele de propulsiune și ajunge în toți porii și crăpăturile microscopice rămase după foraj.

Această primă depunere este inofensivă. Chlorcaliul însă absoarbe întocmai ca și sarea de bucătărie obișnuită — cu mare iuțală — umezeala din atmosferă. De cele mai multe ori cazul acesta se ivește, de îndată ce după apusul soarelui — gradul de umezeală al aerului se mărește. Oțelul ruginește foarte repede, atunci când vine în atingere cu o soluțiune apoasă de sare. Această sare întocmai ca și aceea de bucătărie nu poate fi înlăturată cu ajutorul uleiului sau a vreunei soluțiuni cari ar conține ulei și este supusă influențelor acestora în foarte mică măsură. Continuă a absorbi umezeală, chiar dacă este staurată de ulei. Metoda judicioasă de curățire constă de aceea în înlăturarea și dizolvarea tuturor acestor depuneri de săruri de pe suprafața interioară a

armei din sgârieturile microscopice în care a pătruns prin o curățire uscată, repetată și îngrijită, a tuturor acestor părți și o acoperire a tuturor suprafețelor cu uleiul sau grăsime. Acest lucru trebuie să se facă făcând să se înțeleagă că uleiul nu poate îndepărta aceste necurățenii de pe interiorul forajului.

Astfel că pentru a putea menține în bună stare forajul unei arme de foc portative, trebuie să se întreprindă două operațiuni:

1. Îndepărtarea chlorcaliului, izvorând din capsă. Aceasta se poate face în chip cât se poate de eficace prin folosirea apei clocotite, care trebuie să conțină săpun alcalin. Această spălare a forajului trebuie să fie executată cât se poate de repede posibil după tragere, chiar la poligon și în chip necondiționat imediat după tragere. Capătul țevii se înmoaie pe o distanță de câțiva centimetri în apă și în urmă se trage apa cu ajutorul vergelii de curățat, înfășurată cu vată — întocmai ca cu un piston, în ghinturi până la camera cartușului. Se repetă de câteva ori această operațiune, în urmă se usucă arma cu îngrijire și se unge cu ulei special (Ballistol, Nitroperdenol, etc., de baza alcalină).

2. Îndepărtarea necurățeniei metalice de pe țeavă, depinzând de învelișul glonțului. Sărurile conținute în aceste necurățenii metalice acționează mereu coroziv pe materialul de oțel al țevii, de aceea mijloacele chimice folosite pentru înlăturarea acestor necurățenii trebuie să corespundă acestor două cerințe:

a) Înlăturarea completă a stratului metalic fără a ataca oțelul țevii;

b) Disolvarea cu desăvârșire a sărurilor de chlorcaliu.

Acestor cerințe le corespund preparate chimice cu mare conținut de amoniac, cum de pildă sunt: Chloroil-ul, cristal Cleaner-ul american, cum și Vigitin-ul german, ultimul fiind cel mai radioactiv. După ce s'au îndepărtat cu aceste mijloace, de pe țeavă toate sărurile de clor și necurățeniile metalice, astfel ca forajul să se găsească în așa zisă stare chimică curată, urmează ungerea cu un ulei consistent. În felul acesta se folosește uleiul drept mijloc de conservare.

Pentru aceasta trebuie să se folosească o vergea de curățat, bine măsurată, confecționată din cel mai bun oțel, foarte puțin fleșibilă, a cărei suprafață să fie lustruită până la maximum posibil. Toate aceste calități se cer pentru a reduce la minimum, frecarea dintre vergea și forajul țevii. Cu aceasta se atinge scopul, ca prin curățire să nu se subțieze sau să se decalibreze țeava. Deasemeni vergelele de oțel nu sunt atacate de mijloacele chimice de curățire.

Intrebuințarea vergelelor de oțel îmbrăcate în lemn sau în piele sau a acelor de alamă, este greșită, căci poate produce decalibrări pe pereții armelor, de pe urma frecării și așezării prafului, etc., pe ele.

Necurățeniile metalice pot fi înlăturate de pe ghinturi și cu mijloace mecanice, de pildă: cu perii de sârmă de alamă, cu praf subțire de șmirgel, cu praf de piatră ponce, etc., etc. Intrebuințarea acestor mijloace ruinează fără remediu forajul țevii și numai un armurier priceput poate să le folosească fără a cauza stricăciuni (decalibrări).

Trăgătorii de concursuri, cari trebuie să facă tot posibilul spre a obține preciziunea armelor lor, întrebuințează pentru îndepărtarea necurățeniilor metalice de pe forajul țevii, săpunul Momky Brand, care conține praf de piatră ponce precum și Cunirid (Cupru = Cu, Nichel = Ni și Rid = Îndepărtător), o pastă fabricată în Anglia. Tot astfel se poate folosi așa numitul praf «Rouge Pulver» pe care-l folosesc bijutierii pentru lustruirea obiectelor de aur și argint. Acest praf se amestecă cu ulei și se unge pe vata vergelei de curățat.

Aceste mijloace de curățire, fie ele folosite chiar în chip mecanic, nu atacă oțelul, ci numai cuprul și nichelul care a rămas de pe urma glonțului.

Pentru înlăturarea ruginii ivite, există o întreagă serie de mijloace, care o îndepărtează fără a produce lucieri, de pildă: acidul citric, care are mare afinitate pentru rugină și o înlătură aproape momentan. Se înțelege de la sine că în urma unui astfel de tratament, trebuie ca forajul țevii să fie spălat cu băgare de seamă cu apă caldă, pentru a îndepărta cu desăvârșire orice rămășiță de acid, și a evita dănuirea vreunei cauze de degradare a acestuia.

În același fel se comportă și Vigitinul și Chloroil-ul.

O țeavă ruginită trebuie să încapă pe mâinile unui armurier sau meseriaș de specialitate care — dacă petele de rugină nu au pătruns prea adânc în oțel — să o poată salva printr'o prelucrare ulterioară a forajului, aceasta însă numai în cazul când diametrul lui îngăduie o asemenea operație și nu aduce o micșorare a preciziei tragerii.

Înainte de a se trage cu arma portativă, forajul țevii trebuie șters neapărat, cu mare băgare de seamă de orice rămășiță de ulei sau vaselină, adică de mijloacele folosite pentru conservarea țevii, deoarece cartușele militare, de diferite tipuri, având o mare încărcătură de pulbere și producând gaze cari adeseori atinge 2500—4000 atmosfere, s'ar putea întâmpla ca, din cauza acestor rămășițe de unsori, să se ivească o dilatare a țevii sau a locașului cartușului, dacă nu chiar o explozie a acestora.

Prin o bună întreținere a țevilor cu procedeul de curățire mai sus arătat se poate înlătura cu desăvârșire ruginirea acestora, păstrându-se calibrul exact și menținându-se astfel justetea și precizia tirului. O armă militară bine întreținută nu pierde aceste calități, nici chiar după 15.000 lovituri trase, același lucru pentru armele de vânatoare.



## GRIFONUL DE ARET CU PĂRUL ASPRU

«Infățișarea țărănească și severă a acestor câini descrie de minune instinctul lor perseverent și constituția lor robustă.

«De fizionomie și aspect puțin atrăgător, acești câini excelenți, posedă mari și rare calități» (L.O.G.).

**D**

E ORIGINĂ franceză, răspândit în toată Europa occidentală, grifonul cu părul aspru a găsit în Olanda, în Korthals, omul de știință care a fixat definitiv caracterele sale într-o familie tipică și a văzut leagănul acestei noi rase transportat în Germania. Grifonul găsească arzătoare simpatii

Puțin timp după 1877 Korthals părăsi Olanda pentru a merge în Germania, unde luă direcțiunea celei mai importante crescătorii de câini din această regiune, aceea a Principelui de Solms, la Biebesheim (Canisa Ipenwoud, Marele Ducat de Hessa). Aci fixă definitiv rasa și o amelioră timp de 15 ani, până la moartea sa în 1896.

Standardul grifonului de aret cu părul aspru a fost stabilit de către Korthals și semnat de principalii crescători și amatori din Germania, în 1887.

Din punctul de vedere al vânătoarei scopul vizat de Korthals a fost de a produce un câine susceptibil de a da proprietarului său toată satisfacția atât la pădure, cât și la baltă sau câmpie; el nu a avut ca țel nici o specializare și putem spune că și-a ajuns scopul. Ameliorările succesive fac astăzi din grifonul de aret cu părul aspru câinele cu cel mai bun nas dintre câinii de pe vechiul continent, cu căutarea rapidă și cu aretul cataleptic proverbial.

Korthals n'a făcut decât să amelioreze rasa; el nu este creatorul ci regenerato- rul rasei de grifoni cu părul aspru, el nu a creiat nimic, el a regenerat.

Pentru aceste motive s'a opus întotdeauna ca numele său să fie dat grifonilor cu părul aspru selecționați de el. Astăzi însă se obișnuiește a li se adăoga denumirea de «sânge Korthals», nu au însă dreptul la această calificare decât acei grifoni a căror origină se ridică în amândouă sensurile, linie maternă și paternă, la cei 7 patriarhi, conform dispozițiunilor Adunării Generale din 14 Febr. 1891, ca urmare a cererii făcută de Korthals. Mai târziu, Korthals, regretând aceasta a spus: «Trebuie oarecare meschinărie pentru a nu considera produșii cățelei «Vesta» ca pur «sângei». Totuși, prima dispozițiune nu a fost abrogată.

Foarte des a fost acuzat de a fi introdus sânge pointer în familia sa de grifoni, a contrazis însă acest lucru în mod oficial și constant.

Câine destul de mare, solid, cu aspectul sburlit, grifonul are talia de circa 55—60 cm. pentru câini, 50—55 cm. pentru cățele, coada purtată orizontal, vârful puțin ridicat. Capul cu părul aspru



Etalonul campion «ZOP de VAUDEMANGE», L. O. G. 2774—M. R. C. Vol. A. 156.

Grifon cu părul aspru, 7/8 de sânge Korthals.

Premiat în Franța, în expoziții: la Chartres pr. I și 2 premii speciale celui mai frumos grifon, toate clasele reunite. La Troyes: 3 premii I, un premiu special, și cupa de onoare celui mai frumos câine de vânătoare din toate rasele reunite.

In concurs: la Ribemont (Aisne) mențiune onorabilă și premiul II raport.

Premiat în România, în expoziții: La București, premiul I și marele premiu de onoare. La Arad, premiul I, premiul special al orașului Arad, celui mai frumos câine de vânătoare toate rasele reunite și titlul de campion.

nu a întârziat, în fine, să  
atât în Olanda, cât și în  
Germania, Franța sau Belgia.  
In realitate nu există decât  
o singură varietate de gri-  
foni de aret, aceea cu părul  
aspru, ameliorată de Korthals.  
Eduard Korthals, născut  
la Amsterdam în 1850, în-  
cepe în 1870 în Olanda cre-  
terea câinelui de aret cu  
părul aspru. Mare vânător  
de câmpie și baltă, căută  
câinii buni pentru toate fe-  
zurile de vânat, prevăzuți  
pentru baltă cu o blană im-  
permeabilă și începu crescă-  
toria sa. Din 1877 expuse la  
Amsterdam primii săi gri-  
foni de rasă, cari numărau  
cei 7 faimoși patriarhi ce  
au format familia grifonilor  
Korthals: Janus - Hector -  
Mouche - Junon - Banco - Satan  
și Donna, toți câini fără  
origină, dar cari aveau păr-  
ul aspru și un sub-păr  
(puf). Acestora se mai poate  
adăoga și cățeaua «Vesta»  
care de fapt nu a aparținut  
lui Korthals, ci numai i-a  
fost împrumutată și pentru  
care motiv nu a socotit-o  
printre patriarhii săi. A fost  
mult întrebuințată însă pen-  
tru reproducere de către  
Korthals și de aceea expri-  
mându-și mai târziu regretul de a nu o fi numărat  
printre patriarhi, a considerat-o de atunci ca «echiva-  
lentă», de unde astăzi extensiunea definițiunii.

și des, mustățile și sprâncenile bine pronunțate, botul lung și patrat, ochii mari, galbeni sau bruni, vârful botului întotdeauna brun, picioarele cu păr stufos.

De culoare de preferință culoarea oțelului, cu pete maron sau în totul maron, deseori maron cu peri albi, sau maron amestecat cu peri albi, gri și roșcați.

Sunt admise deasemeni culorile alb și maron, nu însă de căutat, de teamă de a nu se infiltra rasei sânge de «Stichelhaar». Părul aspru și des, aducându-ți aminte la pipăit părul de mistreț, nu este niciodată buclat sau lănos. Are un păr de acoperire lung și aspru, iar dedesubt un sub-păr fin și des ce se aseamănă cu un puf.

Grifonul, unul dintre câinii cei mai practici pentru vânătoare, energetic, tenace și rezistent, este admirabil la toate. Supus, înzestrat cu o mare finețe de nas, capabil de a aduce cele mai mari servicii la pădure și în câmpie în orice timp, cât și la baltă pe frigurile cele mai mari, constituie în același timp pentru vânător un tovarăș de o rară inteligență.

Câte odată încăpăținat, știe totuș să redea din ochi expresiunea strălucitoare a atașamentului său către stăpân. Admirabil constituit, pieptul larg și bine scoborât, cu încheieturile excelente, cu picioarele, viguroase, este câinele rezistent în temperiilor prin excelență, bun, potrivit la tot.

Dintre toate rasele de câini de aret, Grifonul cu părul aspru este acela care s'a păstrat cel mai pur.

El este câinele vânătorului rustic, părăsind câmpia pentru baltă sau pădure, neobosit ca și cel ce-l conduce, insensibil căldurilor din Septembrie, ca și frigului din Ianuarie. Când la trap, de multe ori la galop, răscolește cu inteligență terenul, rămânând veșnic în comunicație cu stăpânul său, revenind vesel și mulțumit seara după o zi grea și gata să reînceapă a doua zi desdedimineață.

Arată de timpuriu dispozițiunile sale pentru vânătoare și instinctul lui se dezvoltă mai curând ca la orișicare alt câine de aret. Cât de obosit ar fi, Grifonul, nu se desgustă nici nu se descurajează; poate de altfel suporta oboseli cari ar extenua un câine din orice altă rasă. La pădure, nici un obstacol nu-l oprește, nu există desigur destul de des și destul de spinos care să-l intimideze și își va pune nasul și urechile în sânge fără să-și piardă curajul. Nu numai că apa nu-i face frică în nici un anotimp, dar din contră se pare că-i face plăcere; iarna, în mijlocul sloiurilor de ghiață, îl vedem aruncându-se în

căutarea vânatului și câteodată plonjând sub ghiață cu riscul de a pieri.

De aspect sever și puțin îngrijit, grifonul este un țăran de pe malul Dunării, spune d-l Paul Megnin, directorul celebrei reviste canine franceze «L'Éleveur», în cartea sa «Nos chiens». Apoi d-sa continuă: «Cu toată înfățișarea lui aspră și bărboasă, mustața sa sburilită ca de bătrân morocănos, capul său stufos care îți face impresia unui păr încălțit și nepieptănat, el are ceva care place. E un câine de inimă și inteligent, care se atașează cu pasiune de stăpânul său și-l înțelege numai din ochi, are o privire aproape omenească».

«Vânător pasionat, grifonul cu părul aspru se adaptează la toate terenurile și la orice vânat, poate fi întrebuințat oriunde și la orice. Este adevăratul câine de vânătoare multiplă, este «la bonne a tout faire» a micului «Nemrod».

D-l Paul Bert, secretarul Societății Centrale pentru ameliorarea raselor canine din Franța, tratând în «La Chasse Moderne» despre «Les chiens de Chasse» spune:

«Grifonul cu părul aspru este incontestabil cel mai bun câine de vânat continental. Are calități reale de nas, un temperament de vânător de primul ordin, o docilitate de caracter și o inteligență, care fac din el pentru vânătorul francez tovarășul și auxiliarul ideal».

«Părul său aspru îi permite să înfrunte mărcinii, desigurile și tușișurile fără ezitare, pentru a căuta vânatul, sau

a aduce pe cel împușcat, vânat pe care mulți alți câini cu părul scurt ar refuza să-l caute în acele terenuri. În afară de acestea, posedă incomparabile aptitudini pentru vânătoreala de baltă și râu, locuri unde nasul său excepțional aduce apreciable servicii, iar părul și sub-părul ce are îi asigură supremația».

De sigur însă că, în această rasă ca și în toate celelalte, se găsesc indivizi excelenți, iar alții mediocri.

Rămâne vânătorului sarcina de a-i selecționa, precum și de a se interesa de origina lor și de calitățile vânătorești ale ascendenților lor, încercându-i la câmp pe cei dreșaiți, atunci când tratează cumpărarea unui Grifon cu părul aspru.

#### UN PRIETEN AL GRIFONILOR

P. S. Fără intenție de a polemiza și hotărât a nu răspunde nimănui, am crezut nimerit să scriu ceva și despre origina și calitățile Grifonului cu părul aspru, arătând și



Asta vom Albanusberg

G. S. B. 6955 — D. G. St. B. 2760 — M. R. C. Vol. A. 170.  
Grifon cu părul aspru.

Premiată în Germania, în concursuri: 4 premii I la Klein Auheim, Michelstadt Erbach, Main - Spessartecke. 5 premii II la Main-Spessartecke, Biblis, Erbach-Michelstadt, Hessen, Spingstadt. In expoziții: 2 premii I la Giessen și Wiesbaden. In România, la Arad premiul II.



părerile oamenilor competenți în materie, specialiști și cu renume mondial, întrucât deseori în această revistă am citit articole tratând despre calitățile superioare ale câinilor de rasă engleză, sau germană cu părul scurt și numai despre ale lor. Ar fi de dorit ca vânătorii noștri să încerce a vâna și cu Grifonul, pentru moment puțin

introdus, lăsând viitorului sarcina de a se pronunța asupra calităților lor multiple la vânătoare în țara noastră și a decide care din ei sunt mai buni și mai adaptabili regiunilor românești: câinii de aret englezi, câinii germani de aret cu părul scurt, sau Grifonii cu părul aspru selecționați de Korthals?



## ESTE ABSOLUTĂ NEVOIE CA ACTUALA LEGE DE VÂNĂTOARE SĂ FIE INLOCUITĂ PRINTR'O NOUĂ LEGE

Colonel Gheorghiu T.

Inspector de Vânătoare onorific, Județul Roman

**U**RMĂRESC de mult timp articolele scrise în revista Vânătorilor.

Cele mai multe din aceste articole sunt îndreptate împotriva numeroaselor neajunsuri cu care ne luptăm de vreme îndelungată.

Sunt dintre vânătorii bătrâni și mi-am închinat încă de

vânăr o parte din suflet, nobilei sport vânătoresc. Prin însărcinarea onorifică ce ocup, am ajuns să cunosc destul de bine greutățile și relele cari ne rod.

Am ajuns la convingerea ca și alți mulți vânători, că din cauza actualei legi de vânătoare necompletă și a lipsei organelor vânătoresci de execuție, astăzi în cea mai mare parte a țării nu se mai vânează, ci se distruge vânatul de însăși cei cari se pretind vânători.

Să nu mai vorbim de lumea celor mulți, pentru că este știut, că oricâtă bunăvoință, muncă și sacrificii s'ar face, este aproape imposibil să se poată stăvilii apucăturile urâte și sălbatice, prin mijloacele și cu măsurile ce ne pune la îndemână actuala lege de vânătoare, care este necompletă cu multe lacune și lipsită de un regulament, în care să fie dezvoltat tot ce este necesar a da legii tăria cuvenită, a o completa și a o face practică, înțeleasă și ușor aplicabilă. Iată câteva din lipsurile actualei legi, despre care s'a mai scris în multe rânduri și cred că se va mai scrie. La noi autoritățile superioare n'au timp să se ocupe cu ce se scrie prin reviste, fiindcă sunt supraîncărcate cu serviciile lor, la care abia au timp să facă față, fiindcă la noi se consumă hârtie multă, dar și timp mult.

*Legea de vânătoare fiind o lege specială trebuie adusă la cunoștința tuturor.*

De sigur că unul din neajunsurile legii de vânătoare este deosebirea ei de alte legi ale țării. Fiind o lege specială în felul ei, o face să fie necunoscută nu numai în

regii populațiunii a țării, dar chiar și lumii vânătoresci. Așa se explică de ce mulți cad în vina de a o nesocoti, prinzând vânatul cu diferite mijloace nepermise, distrugând cuiburile și ouăle diferitelor păsări folositoare și deci distrugând vânatul.

Tot din cauza necunoștinței acestei legi, micile autorități chemate a o aplica nu-și fac datoria.

Se găsesc pretutindeni, primari, notari, jandarmi, paznici de vânătoare, pădurari, etc., din cari unii au o slabă cunoștință de această lege, iar alții aproape deloc. Dacă cei chemați a aplica o lege nu o cunosc, cum se poate pretinde ca legea să fie cunoscută de mulțimea poporului?

Va fi deci nevoie, ca în noua lege de vânătoare, să se prevadă aducerea la cunoștința populației, a acestei legi, prin școli, biserici, jandarmi, paznici de vânătoare, jandarmi pentru paza vânatului, societățile de vânătoare prin delegații lor și inspectorii de vânătoare.

Lămuririle trebuiesc date mai cu seamă populației rurale, care este cea mai des expusă a cădea în conflict cu legea vânatului. Cunoșcând legea va cunoaște și sancțiunile ei și mulți se vor feri s'o înfrunte.

M'am convins personal, că în comunele în cari jandarmii și-au făcut datoria lămurind populația, prin extrasele ce li s'au trimis asupra legii vânatului, lucrurile merg cu mult mai bine, cei ce mai greșesc sunt cei năvăliți în a braconă.

Este absolută nevoie de o educație a populației și în această privință prin măsurile ce am arătat, în interesul și folosul unei bune aplicări a legii vânatului.

*Legea portului armelor de foc, trebuie aplicată cu toată severitatea. Din cauza neaplicării acestei legi, se braconează și se jefuește la drumul mare.*

Un alt mare rău cu care se luptă vânatul, este neaplicarea legii portului armelor de foc.

Este bine cunoscut, că satele și orașele sunt pline de arme de tot felul. Așa cum se procedează astăzi în aplicarea acestei legi, când totul se reduce la simple ordonanțe, sau înștiințări date de prefectură, prin care se

anunță locuitorilor ca până la o anumită dată să-și declare armele ce posedă și alt nimic; aceasta nu-i decăt o parodie, sau mai bine zis o măsură fictivă. Cei mai mulți din cei cari posedă arme, nici nu-și bat capul să le declare, fiindcă știe că nu-i nici un control și deci n'are de ce se păzi. Arme sunt destule, așa se explică ușurința cu care se înarmează bandiții ce au împănât țara și jefuesc la drumul mare. Din acest punct de vedere suntem într'o situație rușinoasă și chiar ridicolă față de țările civilizate. Ce aprecieri și calificative ne pot da străinii, când citeșc prin jurnalele noastre hoțiile și jafurile ce se petrec zilnic la drumul mare pe întinsul țării?

Credem că ar fi timpul de a lua măsuri severe în privința controlului armelor, fiindcă această neglijență și nepăsare, poate duce la grave inconveniente, dar atunci se poate să fie prea târziu.

Este credem timpul, a se aplică cu toată severitatea legea portului armelor și nu numai în folosul aplicării legii de vânatoare, dar poate mai mult în folosul siguranței Statului. Un control sever al armelor, va da la iveală lucruri cari vor pune pe gânduri pe mulți optimiști în această privință. Prin urmare, trebuie a se lua cât mai urgent măsurile următoare:

1. Ordine severe date de prefectură ca toți locuitorii să declare armele ce posedă în timp de o lună.

2. După trecerea acestui termen, la orașe parchetele și poliția, iar la sate jandarmii și un delegat al justiției, să facă percheziții inopinate pentru a descoperi și confiscă armele nedeclarate; celor găsiți în vină să li se aplice pentru prima oară amenzi maxime prevăzute de lege: în recidivă, amendă și închisoare.

3. Cei ce posedă arme vor trebui să plătească anual 200 lei; pentru o armă de vânatoare și 300 pentru o armă de vânatoare cu glonte. Armele de război trebuiesc prohibite complet, iar la cei ce se vor găsi, li se va aplică amenda de 5000 lei și închisoare. Se vor excepta anume persoane cari vor putea posedă asemenea arme. Cât privește măsurile ce se utilizează în prezent, în privința modului cum se obține un permis de a posedă armă și port-armă și când asemenea permise se pot obține prin prefectură și de multe ori fără avizul inspectorului de vânatoare județean, această măsură trebuie modificată în sensul, că nimeni nu poate cumpără o armă sau obține permis de a posedă și purta armă, dacă nu are avizul inspectorului de vânatoare, iar prefectura să nu treacă pentru cine știe ce considerații peste avizul dat de inspector.

De sigur că în noua lege de vânatoare va fi nevoie a se preciză aceste măsuri și vor fi prevăzute în atribuțiile inspectorilor de vânatoare județeni, cărora li se va da și însărcinarea controlului armelor în județ.

*Lipsa organelor de execuție, face ca actuala lege de vânatoare să nu fie aplicată.*

Lipsa organelor de execuție este de sigur un mare neajuns. De acest rău profund suferă actuala lege de vânatoare. Organele de control prevăzute în legea de vânatoare sunt: primarii, notarii, cantonierii, pretorii, paznici de vânatoare publici și privați, pădurarii Sta-

tului, jandarmi; rurali, inspectorii de vânatoare și jandarmi paznici de vânatoare, cari ar fi cele mai bune organe de execuție, și care din păcate sunt prevăzute în lege, dar rămași numai pe hârtie.

După cum vedem aceste organe sunt destul de numeroase, dar ce folos, că legea nu trage dela cele mai multe nici un beneficiu în aplicarea ei. Să-i luăm pe rând.

Primarii, notarii, pretorii, nu-și bat capul cu aplicarea legii vânatului, fiindcă au alte chestiuni mult mai importante. A aplică o lege, înseamnă a pune interes și suflet, cinste și demnitate ori pentru zilele în cari trăim, rar se mai văd și se aud de asemenea curioase apucături. Rămân paznicii publici, privați și pădurarii Statului. Din aceștia prea puțini își fac datoria, pe ici pe colo; fiindcă oamenii de bună credință și conștiincioși, se găsesc rar de tot în ziua de azi. Toată nădejdea rămâne tot în jandarmii rurali. Dar cum se mai poate cere acestor organe să mai aplice și legea vânatului, când sunt întinși în toate părțile și goniți zilnic kilometri pe jos? Mai pot acești servitori ai țării să cutreere pe toate colclaurile, urmărind pe hoții de vânat, care se înfundă în cele mai retrase locuri? Mai sunt și societățile de vânatoare cari au obligații prin lege și contractele de arendare de a-și păzi vânatul prin paznici de vânat. Societățile cele mai bine organizate de sigur că aplică aceste măsuri, fiind în propriul lor interes, cele mai multe nu-și îndeplinesc obligațiile ce au. Și atunci ce ne-a mai rămas, inspectorii de vânatoare și dacă ar există și jandarmii paznici de vânatoare; ori tocmai aceștia din urmă lipsesc și lipsa lor este foarte resimțită. Va trebui deci ca aceste două organe de bază în aplicarea legii de vânatoare, să fie prevăzute și în noua lege; dându-le o organizare bună și temeinică, fiindcă de organizarea lor, va depinde în totul aplicarea noii legi.

Altfel lucrurile rămân în starea actuală, când Onor. Minist. Dom. și Agr. dă ordine și n'are alt mijloc decăt să stăruie pe lângă Prefecturi să aducă la îndeplinire pe unele, iar cele mai multe trimise inspectoratelor de vânatoare, rămân la buna voință acestora, fiindcă Ministerul Dom. și Agr., nu le poate cere o strictă execuție pentru simplu motiv, că aceste inspectorate, sunt niște fictivități, în loc de a fi niște organe bine înzestrate cu autoritatea necesară, care le-ar da puțința să-și îndeplinească strict însărcinările ce au.

Astăzi aceste inspectorate fiind niște biurouri onorifice, lipsite de drepturi și îndatoriri, se mulțumesc a primi dela primării și jandarmi informațiile câteodată fără nici un rost, ce se îndură să le trimeată aceste autorități, iar la rândul lor inspectoratele să le înainteze Minist. Dom. și Agric., care se mulțumește cu niște informațiuni de multe ori neexacte.

În asemenea condițiuni ar fi, credem, nimerit să ne întrebăm: Poate fi aceasta o organizare bună și practică?

Este posibil ca în asemenea condițiuni să se aplice o lege, și mai cu seamă cum e aceea de vânatoare?

Desigur că nu, fiindcă organele pentru aplicarea acestei legi unele sunt simple fictivități, cum sunt inspectoratele de vânatoare, iar altele lipsesc complet, cum sunt jandarmii paznici de vânatoare.

Va urma.

## COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

## † G. BUZDUGAN

Cu nepusă durere anunțăm cetitorilor noștri moartea Președintelui nostru de onoare G. Buzdugan, în care «Uniunea» își pusese cele mai mari și frumoase speranțe pentru prosperitatea ei.

S'a dus din mijlocul nostru fără veste, acest om de bine, lăsând în sufletul nostru de vânători neștirbită amintirea aceluia care ne-a fost președinte de onoare.

Depunem o ramură de brad pe mormântul proaspăt al defunctului, acolo departe de oraș, în mijlocul naturii.

Red.

Pentru edificarea vânătorilor, reproducem un articol din «Le Journal» apărut Luni, 16 Sept. 1929. Concluziile vor fi trase de acei care s'au plâns de lipsa pasagiilor în România.

## PREPELIȚELE DIN EGİPT

Paris Midi — D. Georges Omer:  
200.000 de prepelițe vii, închise în 200 de cuști lungi așezate unele lângă altele într'o magazie mare la Clichy.

Ele au sosit direct din Egipt. Tocmai trecuseră marea și probabil sburaseră mult fără să se odihnească, căzând pe plaja care începu să învieze, să se încălzească. Nu rămânea alta decât, cum se face în fiecare an, să fie prinse cu plasa.

În mijlocul cutiilor este o deschizătură lungă, strâmtă și zăbreliată. Când te apleci peste ea te isbește un aer cald; sângele prepelițelor este cald iar temperatura corpului lor este de 45°. Dacă introduci mâna în această colivie, este dulce, mișcă înțetitor iar câteodată ceva ascuțit înțepă, sgârie dosul palmei.

Cele 200.000 de prepelițe sunt slabe atunci când ajung la Clichy. Înainte de a le vinde în Hale trebuesc îngrășate. Așadar sunt îndopate.

Pentru a îndopa găștele se întrebunțează mașini. Ciocul prepelițelor însă este prea strâmt, nu există altă soluție decât să apropii o gură de ciocul lor.

Acolo se găsesc 15 îndopători. Flăcăi frumoși cu toracele gol, și obrazul asudat. Italieni, Polonezi, unul sau doi Francezi.

Opt ore pe zi ei îndoapă prepelițele. Măinile lor se afundă în colivia din stânga și scoate pasărea. Apoi pune ciocul pasării în gura care mestecă grâne. Apoi trec din gură în ciocul pasării care este pusă în colivia din dreapta.

Opt ore pe zi! După doi ani în acest serviciu, îndopătorii au pierdut în gură și buzele lor supurează.

## UN RĂSPUNS

Brigadierul de vânătoare Ghirasin Alex. adresează d-lui Vicepreședinte al «Uniunii» o scrisoare și un răspuns la articolul «Pentru Colegi», apărut în «Revista Vânătorilor» No. 7 din Iulie 1929.

Revista noastră regretă de a nu putea publica polemici între brigadierii de vânătoare, ci numai chestiuni de ordin pur vânătoresc, chestiuni din care lumea vânătoarească poate trage foloase. În ceea ce privește plasamentul brigadierilor de vânătoare să se știe, că «Uniunea» a plasat din 83 de brigadieri 54, iar restul de 29 nu au fost plasați, fie pentru motivul că făceau armata, fie din alte motive, pe care cei interesați le cunosc.

Echivalarea brigadierilor de vânătoare cu brigadierii silvici depinde de Minister, iar de Uniune, numai intervențiunea, pe care repetat-o adeseori cu insistență. Relativ la semnarea articolului menționat adăugăm, că există și brigadieri de vânătoare modeste.

REDACȚIA

## INFORMAȚIUNE

La canisa «De Moldavia» etalonul campion Zop de Vaudemange, L. O. G. 2774, M. R. C. Vol. A. 156 a montat în ziua de 31 August 1929, cățeaua «Asta vom Albanusberg G. S. B. 6955, D. G. St. B. 2760, M. R. C. Vol. A. 170.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 23629/929, s'a hotărît oprirea vânătoarei de iepuri, fazani și potârnică până la 30 Septembrie 1930 în comunele: Agriș, Dud, Arăneag, Târnava, Chier, Chisindia, Luguzău, Comna, Cuied, Hodis, Tanți, Minisul de Sus și Nodaș din județul Arad, excepție face pădurea Mlaca, Agriș și Pâncota.

Deasemenea se oprește vânătoarea de iepuri pe același interval de timp pe terenurile eroriale și comunale din jud. Arad, ca: Sâmbăteni, Cicir, Mandruloc, Rosia, Corbești, Obârșia, Petriș, Seliște, İlten, Bătuța, Capruța, Dumbrăvița, Groși, Slatina, Barzavă, Monoroștea, Conop, Gâlșa și Chereciu.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 41246/929, s'a hotărît oprirea vânătoarei de iepuri pe timp de 2 ani în județul Brașov.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 32010/929, s'a hotărît oprirea vânătoarei cerbilor pe timp de 2 ani în cuprinsul județului Cluj.

Deasemenea s'a oprit vânătoarea iepurilor pe timp de 2 ani în următoarele plăși: Crișul, Colota, Huedin, Moților, Vlahia și în comunele Hida, Jimbor și Zutor din plasa jud. Cluj.

Vânătoarea șapilor se oprește în comunele Sard, Topa și Cornești din acest județ.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 38459/929 s'a hotărît oprirea vânătoarei de capre și șapi în județul Botoșani pe timp de 2 ani.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 54148/929 s'a hotărît oprirea vânătoarei potârnicilor în județul Neamț pe timp de 2 ani, iar vânătoarea iepurilor pe timp de un an, în comunele: Garcina, Serbești, Girov, Zărnești, Podoleni, Siliștea, Cistisea, I. C. Brătianu și Dragomirești, din acest județ.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PRESCURTARE

Prin Decizia Ministerială No. 51443/929, s'a hotărît oprirea vânătoarei de lebede în județul Constanța, pe timp de 2 ani.

## PUBLICAȚIUNE

Prin D. M. No. 24909/929, s'a hotărît ca împușcarea șașilor de câprioare în județul Târnava-Mare pe 1929 și 1930 să fie permisă numai cu învoirea inspectoratului regional de vânătoare.

Impușcarea se va face numai cu armă cu glonț fără câini și se va anunța inspectoratul spre a controla modul împușcării.

## PUBLICAȚIUNE

Prin D. M. No. 41116/929, s'a hotărît ca vânătoarea iepurilor în județul Bacău să fie permisă numai dela 1 Decembrie 1929 — 15 Ianuarie 1930, în anul acesta.

## PUBLICAȚIUNE

Prin D. M. No. 34114/929, s'a hotărît oprirea vânătoarei de potârnică pe timp de 2 ani în plășile: Neajlov, Glavacioc și Gălâniștea din județul Vlașca.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor  
Direcția Vânătoarei

## PUBLICAȚIE

Prin Decizia Ministerială No. 104.843/929, s'a revenit asupra Deciziei No. 114.554/928, lăsându-se liberă vânătoarea iepurilor pe 1 Octombrie a. c. în județul Făgăraș.

No. 305/929 Not.

## PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat, a comunelor Troița și Bedeni, (Județul Mureș), în urma anulării licitațiilor, ținute la data de 19 Septembrie 1928, să arendează din nou, prin licitație publică, pe termenul de 10 ani consecutivi, începând dela 15 Noembrie 1929 și anume:

În comuna Troița, în ziua de 12 Noembrie 1929, a. m., la 9 ore, cu prețul de strigare, Lei 4900.

În comuna Bedeni, în ziua de 12 Noembrie 1929, a. m., la 11 ore, cu prețul de strigare, 2000 lei.

Vadiu de 10%.

Condițiunile de licitație și informațiunile de lipsă, sunt a se lua la Notariatul din Troița.

Troița la 12 Septembrie, 1929.

Notar (ss), V. Tolan.

Primăria Comunei Briceva

Jud. Soroca

No. 1918/929

## PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 15 Noembrie 1929, ora 10 dimineața, se va ține licitație publică în localul acestei Primării, pentru darea în arendă a dreptului de vânat de pe teritoriul acestei comune.

Termenul arendei este fixat pe timp de 5 ani începând dela data încheierii contractului între Primărie și arendași.

Licitatia se va face cu oferte închise și cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 72—83 din legea contabilității publice și se va începe dela suma de lei 5000 spre majorare.

Concurenții vor depune odată cu ofertele și 10% din suma licitației drept garanție, prezentându-se totodată cu actele cerute de legea pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei.

În caz dacă prima licitație nu va avea succes, se va ține o a doua licitație în ziua de 30 Noembrie a. c.

Toate taxele de publicație și timbrele privesc pe arendași.

Președinte.

Secretar.

Notariatul Cercual Slatina-Nera

Județul Caraș

No. 288/929

## PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu dispoziția art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și regulamentarea vânătoarei se aduce la cunoștință publică că dreptul de vânătoare al comunei Sasca-Română, județul Caraș, plasa Răcășdia se va da în arendă pe timp de 6 ani consecutivi, cu începerea din 18 Octombrie 1929 până la 18 Octombrie 1935. Prețul de strigare este de lei 1000.

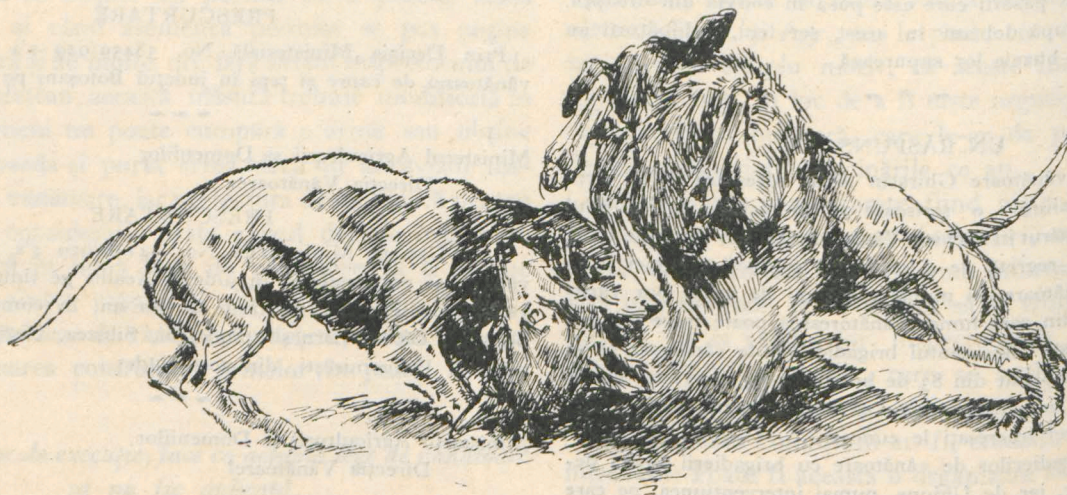
Licitatia publică se va ține în ziua de 18 Octombrie 1929, ora 15, în localul Primăriei comunale din Sasca-Română.

Doritorii de a lua parte la cilitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă de art. 13 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi în orele oficiale la biroul Notariatului Slatina-Nera.

Slatina-Nera, la 16 Sept. 1929.

Notar cercual (ss), Constantin Teodor.



Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei.  
Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

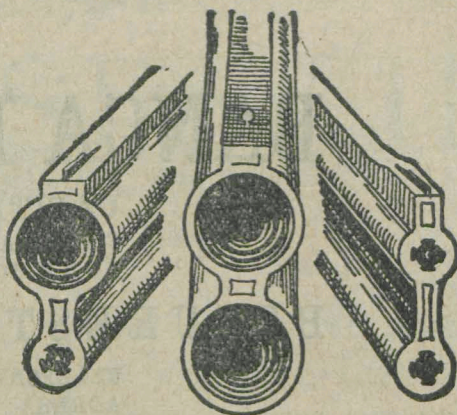


*Gebrüder Merkel*  
*Genève*

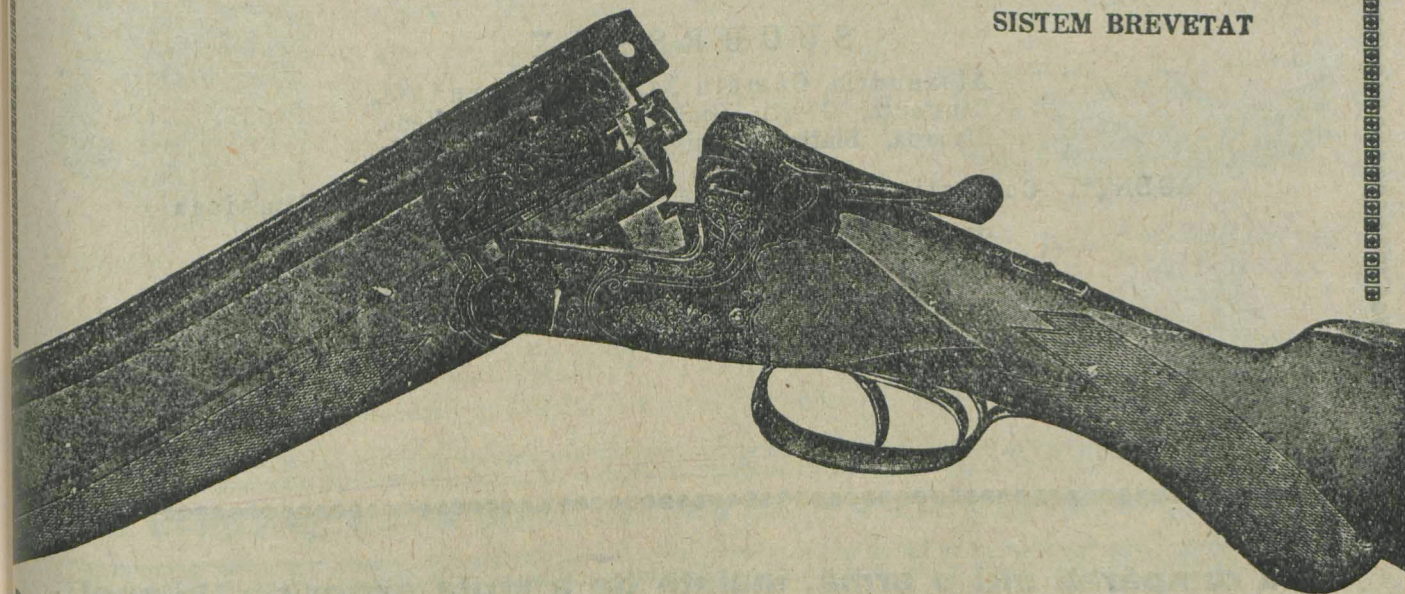
FONDATĂ IN 1893



MARCA FABRICH



SISTEM BREVETAT



## Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).
- Arme expres cu două țevi, " " (2 țevi de glonț suprapuse).
- Arme mixte cu două țevi, " " (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

**WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL**

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

**Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii**

# BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000  
CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000  
FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI \* STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67  
ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCO BANK“

## SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,  
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,  
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de  
bancă și autorizată să facă  
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

**Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii**

## R. R. P. C.

Pentru vânzări și cumpărări de câini de  
vânătoare, nu vă adresați decât Reuniunii  
Regnicolare a Prășitorilor de Câini din Cluj,  
Calea Victoriei 27, Et. II.

Toți iubitorii de câini să se înscrie în  
rândurile Reuniunii.

## DE VÂNZARE

Una armă pentru alicie cu 2 țevi, cal. 16, fabricația I.  
Lang & Son's, London. Are platine veritabile, siguranță  
dublă și ejector automat. Prețul Lei 35.000.—

Una armă de vânătoare cal. 12, execuția ca și acelei de  
sus, fabricația Webley-Scott, London. Prețul Lei 30.000.—

Una armă de vânătoare cal. 12 cu țevi suprapuse (Bock),  
închizător Kersten (dublu Greener), ejector automat, construc-  
ție specială pentru tir lung (tir de porumbel). Fabricația  
Gebrüder Merkel, Suhl, Germania. Prețul Lei 19.000.—

Una carabină cu glonț, cu repetiție, cal. 7 mm., cu lu-  
netă Zeiss 4 x, având și cartușe. Prețul Lei 18.000.—

Toate armele sunt foarte bine întreținute și au un tir f.  
precis.

A se adresa:  
INSPECTORATUL DE VÂNZĂTOARE, PLOEȘTI.

## DE VÂNZARE

o armă Webley-Scott, cal. 12, în per-  
fectă stare. A se adresa dlui C.  
STANIAN, Com. Valea Mare,  
Gara Florica, jud. Muscel.

Prețul 30.000 lei.

## DE VÂNZARE

Carabină Mannlicher cu lunetă Kah-  
les 4 x și cartușe. Tir foarte precis  
garantat. Prețul Lei 6000.

Câine brac german, etatea 2 ani, bun  
apporteur la câmp și la apă. Prețul  
după învoială.

DR. E. SCHNELL  
TITU (DÂMBOVIȚA)

ATELIERUL DE CURELĂRIE

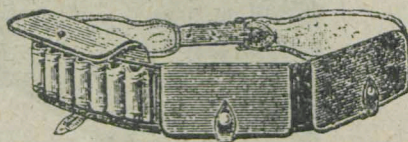
# IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75

(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice



Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

**Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii**

## ING. HERM. ZOLDY

F O S T

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI  
ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânatoare Verney-Carron . . . . .	dela lei 5.500.—	buc.
Arme de vânatoare Lepage . . . . .	» » 4.500.—	»
Arme de vânatoare Masereel . . . . .	» » 2.500.—	»
Pistoale automate Browning cal. 6.35 mm. . . . .	» » 1.000.—	»
» » » » 7.65 și 9 mm. . . . .	» » 1.200.—	»
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm. . . . .	» » 10.—	»
Cartușe încărcate Atlantik . . . . .	» » 8.50	»
Cartușe încărcate Trapshooting . . . . .	» » 8.—	»
Cartușe încărcate Sellier & Bellot . . . . .	» » 7.50	»
Cartușe încărcate cu pulbere neagră . . . . .	» » 5.25	»
Tuburi cu capse Gevelot . . . . .	dela » 1.35.—	2 »
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm. . . . .	» » 240.—	kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr. . . . .	» » 160.—	
Alice tari englezești . . . . .	» » 46.—	kgr.

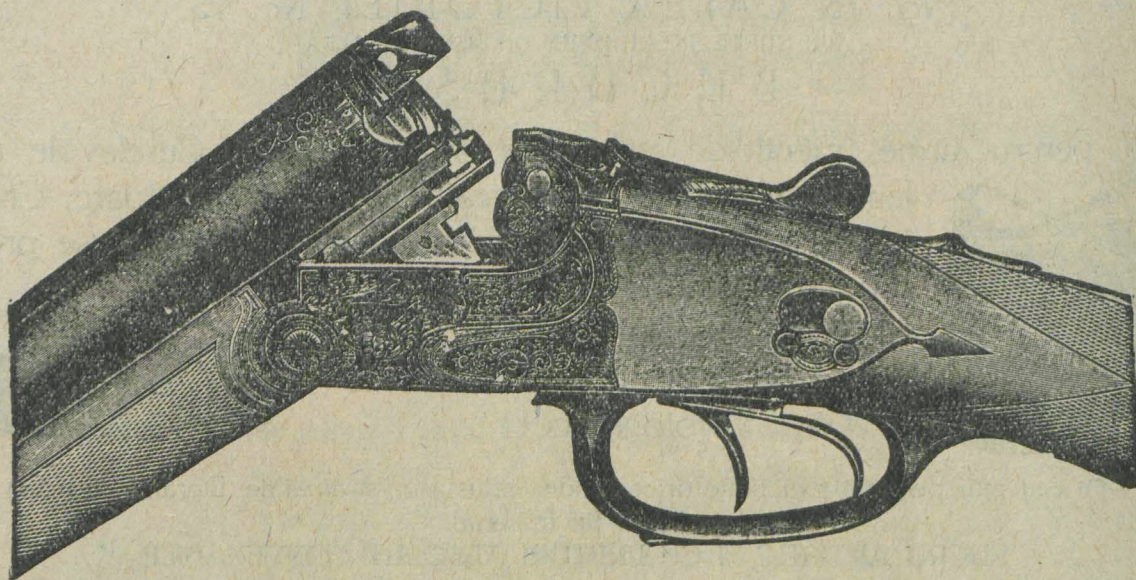
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

# C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

## FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE



*Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.*

### SPECIALITĂȚI:

**SISTEM ANSON & DEELEY:** Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

**SISTEM ANSON & DEELEY:** Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

**SISTEM ANSON & DEELEY:** Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

**SISTEM ANSON & DEELEY:** Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

### Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

*Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»*

**Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii**



# REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI  
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI

## ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

1/2	„	3.000	„	„
1/4	„	1.750	„	„
1/8	„	1.000	„	„

ABONAMENTUL LA  
„REVISTA VÂNĂTORILOR“  
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI  
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“  
este unicul mijloc de comunicare  
al tuturor vânătorilor din toată  
țara, care au să-și spună ceva.  
Deaceea, dacă aveți ceva de  
cumpărat, de vândut, de schim-  
bat, sau de pus vreo întrebare  
tehnică vânătorească, adresați-vă  
„Revistei VÂNĂTORILOR“.  
Numai aci puteți fi siguri că veți  
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-  
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA  
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI  
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI